

உ.
கணபதிவேள்.

சங்கர நயினர்கோயில் அந்தாதி.

இது

5184

மஹாமஹோபாய-நாகஜினாயகலாநிதி

Dr. உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால்

பரிசோதித்துத்

தாம் நூதனமாக எழுதிய குறிப்புரைபுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

செந்தமிழ்ப்பிரகாரம்—கூடு.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை,

மதுரை.

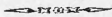
1934.

விலை அரை ரூ.

உ

கணபதிதுணை.

முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரோறு நெடுங்குடுமிக் கயிலா யன்காண்
கறைக்கண்டன் காண்கண்ணார் நெற்றி யான்காண்
போரோறு நெடுக்கொடிமே லுயர்த்தி னான்காண்
புண்ணியன்கா னெண்ணரும்பல் குணத்தி னான்காண்
கீரோறு சுடர்ச்சூலப் படையி னான்காண்
கின்மலன்கா ணிகரோது மில்லா தான்காண்
கீரோறு திருமாலோர் பாகத் தான்காண்
திருவாளு ரான்காணென் சிந்தை யானே. (திருநர். தே.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்தாதி.

தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுள் அந்தாதியென்பது ஒன்று. அது முதற்செய்யுளின் சுற்றிலுள்ள எழுத்து அசை சொல் சீர் அடி முதலிய வற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அடுத்தசெய்யுளின் முதலில் அமையவும், * நூலின் இறுதிச்செய்யுளில் உள்ளது முதற்பாட்டின் முதலாக அமையவும் பாடப்படுவது. அவ்வந்தாதி யாப்புவுகையாற் பலவாகும். அவை, கவித்துறையந்தாதி வெண்பாவந்தாதி பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலியனவாம்; அவற்றுள் திரிபாகவும் யமகமாகவும் அமைந்தவை முறையே † திரிபந்தாதி யெனவும் யமகவந்தாதி யெனவும் வழங்கப்படும். திரிபைத் திருகலென்றும் திருக்கென்றும் கூறுவர். திரிபும் யமகமும் ஒரே அந்தாதிபிற் கலந்துவருதலும் உண்டு. இவ்வகைநூல்கள் சொற் றொடர்நிலைச்செய்யுளின் பாத் படும்.

* இப்படி வருதல் மண்டலீத்தலென்று வழங்கப்படும்.

† “குடந்தையர் தாதி திரிபா வொருசதம் கூறிடுவன்” என்றார் ஒரு பெரியார்.

படிப்பவர்களுக்குச் சொற்றொடரைப் பிரிக்கும் முறை, ஒரு சொல்
வின் பலபேராளர்கள், பழையவாலாறு முதலியவற்றை எளிதில் அறிந்து
கொள்ளவும், ஞாபகசக்தியை அதிகப்படுத்தவும் தக்க கருவிகளாக
இருந்தவிட, பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இவ்வந்தாதிதான் ஆங்
கரங்குத் தமிழ்பயின் றுவரும் மாணுக்கர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலே
ஆரம்பத்தில் கருவிநூல்களாகக் கற்பிக்கப்பெற்றுவந்தன. திரிபுவகை
யிற் புரவாரந்தாதி, திருவேங்கடத்தந்தாதி முதலியவைகளும், யமகத்
தில் திருவரங்கத்தந்தாதி முதலியனவும் தமிழ் மாணுக்கர்களால் அங்ங
னம் தொன்றுதொட்டுப் பயிலப்பட்டுவருகின்றன. நிற்க.

சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி.

சங்கரநயினர்கோயிலந்தாதி என்பது பாண்டிநாட்டிலுள்ள
தாசிய சங்கரநயினர்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பூர்ச்சங்கரநாராயணப்
பெருமான் விஷயமாகப் பாடப்பெற்றது. இது கூழையந்தாதி, வர
ராசையந்தாதி எனவும் வழங்கும். கூழையென்பதும் வாராசையென்
பதும் சங்கரநயினர்கோயிலின் திருநாமங்கள். இத்தலத்தில் ஒருபுறநிற்
பாம்பின் திருவுருவங்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த கருணைக்கடலாசிய
சிவபெருமான் இங்கே இருந்த காட்டைச் செப்பஞ்செய்யவந்த மணிக்
கிரீவன் என்பவனால் வெட்டப்பெற்று வாலந்துக் கூழை யுருவத்தோடு
அவனுக்குக் காட்சியளித்தமையின் கூழைப்பிரான் என்னும் திருநாமம்
அவருக்கு ஆகப் பின்பு கூழை யென்பது இத்தலத்திற்கும் ஆயிற்று.
இதற்கு அருகில் ஓடும் ஆறு கூழையாரென்று வழங்கப்படுமென்பர்.

*புரீராசபுரம் என்னும் வடமொழிப்பெயர் ராசையென மருகிற்று;
இராசனில்விபுத்தின் மருஉவாசிய ராசையென்பதின்னும் வேறுபாடு
புலப்பட வாராசையென வழங்கப்பெற்றதென்று தோற்றுகிறது.

இத்தலம் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பஞ்சபூதஸ்தலங்களுள் பிருதுவி
ஸ்தலமென்றும் சிவபெருமானுக்குரிய சுசு - மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய
பூர்ச்சங்கரநாராயண மூர்த்தத்திற்குரிய ஸ்தலமென்றும் நூல்கள் கூறும்.

*இப்பெயர் இத்தலத்திற்கு உண்மை இந்தத் தலத்திற்குரிய சாஸனத்
திலுள்ள ஒருசுலோகத்தால் தெரியவருகிறது (திருவாங்கூர்ச் சிலாசாஸனங்
கள், VI, ப. 20.)

என்னுடைய தமிழாசிரியாசிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இலக்கியபாடஞ் சொல்லிவருகையில் ஒரு முறை இந்நூலிலுள்ள,

“இனந்தென் றலைவட வானல் மென்னு மிகன்மதன்கா
களந்தென் றலையன் காணென வேங்குந் கடலகடு
பினந்தென் றலைவர் தழிப்பதெந் நானெனும் பேதையிவ்வா
றனந்தென் றலையி லெழுத்தெனும் கூழையரும்பொருளே” (க)

என்ற *செய்யுளை ஒன்றற்கு மேற்கோளாகச்சொல்லி, இது கூழையென் னும் ஒரு தலத்தாக்குரிய அந்தாதியிலுள்ளதென்றும் அந்நூல் கிடைக்கவில்லையென்றும் எங்களுக்குச் சொன்னதன்றி இதன் சொல் நயம் பொருளநயங்களை மிகவும் பாராட்டினார்கள்; ‘அளந்தென் றலையில் எழுத்தெனும்’ என்ற பகுதி மிகவும் அருமையாக அமைந்த இச்செய்யுளின் சுவையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றதென்றும் சொன்னார்கள். அக்காலத்தில் கூழையென்பது இன்னதலம் என்று தெரியவில்லை. அப் பால், வருபவர்களிடம் இந்த நூல் கிடைக்குமாவென்று அவர்கள் விசாரித்தும் வந்தார்கள்; கிடைத்திலது. கிடைக்கவில்லையே என்ற வருத்தம் அவர்களுக்கு இருந்துவந்தது.

பின்பு நானும் விசாரித்துவந்தேன். †கூழையென்பது இன்ன தலமென்பதும், இவ்வந்தாதியின் ஆசிரியர் இன்னொருவரென்பதும் தெரிய வில்லை.

இந்நூலைப் பெற்றுப் படிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு மிகுதியாக இருந்துவந்தது. பலவகையில் முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. சிலமாதங்களுக்குமுன்பு என்னிடமுள்ள பழஞ்சுவடிகளைப் பிரித்துப்

* அன்பர் தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகர கவிராசபண்டிதர் தாம் பதிப் பித்த தனிப்பாடற்றிரட்டை இரண்டாமுறை (1878-ல்) பதிப்பித்தபொழுது அவருடைய விருப்பத்தின்படி பல தனிப்பாடல்களை எழுதி அனுப்பினேன். அவற்றுள் இந்தச் செய்யுளும் ஒன்று.

† ஏறக்குறைய 55 வருஷங்களுக்குமுன்பு திருவாவடுதறையில் நான் இருந்தகாலத்தில் அங்கே ஒருசமயம் பாடங்கேட்கவந்த ஏழாயிரம்பண்ணை, தாமோதரம்பிள்ளையென்பவர் கூழையென்பது பசுவந்தனையென்னும் எதல மென்றும், இந்நூலை இயற்றியவர் கடிமைமுத்துபுலவரென்றும் கூறினர்.

பார்த்தவருகையில் தென்றிருப்பேரை எட்டுச்சுவடி ஒன்றன்மேல் 'கருடத்துதி' என்ற பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தமை தெரிந்தது. 'அஃதே இவ்வளவு பெரியதாயிராதே!' என்ற ஐயத்தால் வேண்டிய பக்குவம் செய்து ஒவ்வோரோடாகப் பிரித்துப் பார்த்தேன்; பல ஏடுகள் பின்னர் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றிலுள்ள சில ஏடுகளிலிருந்த பாடல்களில் கூழை என்ற பெயர் காணப்பட்டது. உடனே எனக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. வேறொரு புதிய சுவடியும் அதில் இருந்தது. வராசையந்தாதி என்ற பெயர் அதிற் காணப்பட்டது. இரண்டையும் பார்த்தபோது இரண்டும் ஒரு நூலாகத் தோற்றின. பின்னது பெரும்பாலும் முன் உள்ள பழைய பிரதியைப்பார்த்துப் பிரதிபண்ணப்பட்டதென்று தெரியவந்தது; அதிற் சில வேறுபாடுகளும் இருந்தன.

இவ்வந்தாதி நூறுசெய்யுட்களுள்ளதேனும் கிடைத்தவை 93 செய்யுட்களும் 99-ஆவது செய்யுளின் முதலடியுமே. கூழைப்பெருமானுடைய அந்தாதிநாதனின் கூழைபாகவே கிடைக்கும்படி திருவருள் செய்வித்ததுபோலும்! முற்றும் கிடைப்பின் அநுகூலமாகவிரும்புக.

இரண்டுபிரதிகள் கிடைத்தமையின் ஒன்றிற் சிதைந்திருந்த செய்யுட்பகுதிகள் மற்றதன் உதவியால் உண்மைவடிவமறிந்து ஒழுங்குபடுத்தப்பெற்றன. புதிய பிரதியில் 96-செய்யுட்களும் 97-ஆவது செய்யுளின் முதலடியும் இருந்தன. அப் பிரதியின் இறுதியில், 'அக்ஷபத்ரஸ் ஜவணியீ' உறும் உசனிக்கிழமையும் அசுபதியிலேயுமெழுதி முற்றியது. முற்றிலும் இந்தச்சுவடி எழுதினபிறகு ரோகந்தீர்த்தது...சுப்பிரமணியக் கடவுள் துணை. குழைக்காதர் திருவடிகளே சரணம். காயுசுத்ரஸ் அற்பிசியீ மைக்காப்புச் சாத்தியதென்றறியத்தக்கது' என்பது எழுதப்பட்டிருந்தது. இதனால் அப்பிரதி எழுதப்பட்டகாலம் இற்றைக்கு 123 வருடங்களுக்கு முன்பென்பதும் இந்நூல் அதற்கு முன்பே இயற்றப்பட்டதென்பதும் தெரியவந்தன.

இதற்குக் கூழையந்தாதி வராசையந்தாதி என்ற பெயர்கள் பிரதிகளிற்காணப்பட்டாலும் தமிழ்நாட்டில் கூழை, வராசை என்ற பெயர்கள் அதிகமாக வழக்கில் இல்லாமையால் எல்லோருக்கும் விளங்கவேண்டிச் சங்கரநயினர்கோயிலந்தாதி என்னும் பெயர் புதிதாக அமைக்கப்பட்டது.

இத்தலத்திற் று ஒருலா உண்டு. அது குறிப்புரையுடன் சில மாதங்களுக்குமுன் என்னால் 'சிவநேசன்' என்னும் பத்திரிகை மூலமாக வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

நூலாராய்ச்சி.

இந்நூலிற் பதினாறுசெய்யுட்கள் (65-74,98) யமகமாக அமைந்துள்ளன; மற்றவை திரிபு; எளிதிற் பிரித்துப் பொருள்காணும்படி செய்யுட்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்நூலாசிரியர் இன்னொன்று தெரியவில்லை; ஆனாலும், இவர் படிப்பவர்கள் எளிதிற் பொருள் அறிந்து கொள்ளும்படி சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் திரிபு யமகங்களில் அமைத்துப்பாடும் சிறந்தகவிஞர்கள்வரிசையிற்சேர்த்து எண்ணத்தக்கவரென்பதும் தெரிகிறது. இவருடைய வாக்கிவிருந்து இவர் வருத்தமின்றிச் செய்யுள் இயற்றும் திறமையுடையவரென்றும், அகப் பொருட்டுறைகளைச்செவ்வனே அமைத்துப்பாடுவதில் வல்லவரென்றும், சிவபெருமானுடைய திருவருள் ஒன்றையே பற்றுக்கோடாக உடையவரென்றும், உலகவழக்கிற்பயிலும் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் அமைத்துப்பாடும் இப்பலினரென்றும் தெரியவருகின்றது.

1. தல விஷயங்கள்.

இத்தலத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி கூழைப் பிரான், சங்கரர், சங்கரேசர், சங்கரநாராயணர், சிவசங்கரேசர், ஆவுடையார் என்ற பலதிருநாமங்களை உடையவர். இந்த நூலில் அங்கங்கே அவற்றைக் காணலாம். சங்கரநாராயணராகச் சிவபெருமான் இத்தலத்து எழுந்தருளியிருப்பதை, "கமழ்ந்துளவக் கண்ணிக் கருப்பு யலோர்பாகர்" (70), "மாமனை யாவுடை மாதிடம் வைத்தவனே" (71) என்று கூறியிருப்பதன்றி, 56-ஆவது செய்யுளில், "பாம்பை அணிந்த சடையை உடையாய், கவுத்துவமணியை அணிந்த மார்பையுடையாய், பூமியிலும் வாணுகத்திலும் சோதியாககிற்பாய், அழகிய ஆகாயத்தை அளந்தாய், சிவப்பான திருமேனியை உடையாய், பச்சைகிறத்தையுடையாய், கூழையிலுள்ள சங்கரநாராயணனே!" என்று அவருடைய திருவருவ வருணனையாலும் ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கிறார். சங்கரநாரணர் என்ற திருநாமம் 98-ஆவது செய்யுளில் அமைந்துள்ளது.

அம்பிகையின் திருநாமம் ஆவுடைநாயகியென்பது. அது வட மொழியிற் கோமதி என்று வழங்கும். இந்நூலில் ஆவுடை, ஆவுடை நாயகி, ஆவுடைத்தோகை, ஆவுடைமாதா, ஆவுடையம்மை என்று அத் திருநாமம் பலவகையாகக் காணப்படுகிறது.

இரத்தத் தலத்தின் பெயர்களாகிய கூழை, சீராசை, ராசை, வராசை என்பவை இந்நூலில் அங்கங்கே வந்துள்ளன. அவற்றுள் வராசை யென்பது 23-ஆம் செப்புளில் எதுகையில் அமைந்திருக்கின்றது.

தலவிருட்சம் புண்ணை. அதனால் இதற்கு நாகவனம், புண்ணைவனம் என்னும் திருநாமங்கள் உண்டு. அவையும் இந்நூலின்கண் காணப்படும். சிவபெருமான் புண்ணைவிருட்சத்தினடியில் எழுந்தருளியிருத்தல், “சின்னவாரிதயம் நிறைந்திருப்பார் புண்ணை நீழலுற்றோர்” (54) என்பதற் சொல்லப்படுகிறது.

ஆசிரியர் இத்தலவளங்களைப்பலபடியாகப்பாராட்டுகின்றார்: “பைம் போதருந்திக், கோலிக்கு மாவி புடைசூழும் கூழை” (5), “மலங்கு தலைப்படும் வாலிகள்கூழ் வராசை” (8) என்பவை முதலியவற்றால் வாவிவளத்தையும், “பொழில் மாகத் தளையார் சீராசை” (30), “படரும் பலவு புடைசூழங்கூழை” (39), “காலில் வண்டுகள் தந்தந்தனமென்றிசை பாடுங் கூழை” (68), “பூங்கழு காரஞ் சொரி கூழை” (78) என்பவை முதலியவற்றால் பொழில்வளத்தையும், “செய்யல ருந்தண் கமல முத் தினுந்தென் கூழை” (52), “கமலவயற் கண்ணிக்கரும்பு” (70), “கண்ணின்மணி, காலக் கனலக் கழனியி ராசை” (72) என்பவை முதலியவற்றால் நிலவளத்தையும், “நவமணி மாளிகை சூழ் கூழை” (56), “கூழை யணிநகர்சூழ் வயலரு காவணங்காண்” (63) என்பவற்றால் நகரத்தின் செல்வச்சிறப்பையும், “அறந்திருந்தாடின்ற ராசை” (95) என்பதனால் அத்தலத்திலுள்ளார் அறம் செய்வாரென்பதையும், “இன்றே ன்ணைய தமிழ் வராசை” (19), “தென்மலைத்தமிழ்நீதர் வராசை” (37) என்பவற்றால் அவர்கள் தமிழாராய்ச்சி செய்பவர்களென்பதையும் புலப்படுத்துகின்றார்.

2. சிவபெருமான் பெருமை.

சிவபெருமானுடைய பெருமைகளையும் திருவிளையாடல்களையும் திருநவந்தையும் பலவகையில் அமைத்துப் பாராட்டுகின்றார். அவர் அன்பர்க்களியவரென்பதை, “கங், காளா வாச மலர்ப்பதத் தோரெனக்கற்ற வரை, யாளர்” (28), “என்றும், திருந்தந் திபான மியற்றநல்லோரித யா விர்தம், திருந்தந்தி யாகன்” (31), “வந்தியா நின்ற பேர்க்கருள் கூழ யமலன்” (41), “நினைவா ரிதய நிறைந்திருப்பார்” (51), “நறை, பெயலரு காவணங் கண்பர்க்குள்ளார்” (63) என்பவை முதலியவற்றாலும், அவர் அன்பில்லார்க்கு அரியவரென்பதை, “கழல், மேனலங்கண்ணியருகார்.... கலங்குவோ” (7), “இந்தப்பெற்றி செய்பார்க் கயலர்” (63), “பொற்ற ளின்மலர், ஆங்கமுகாரகஞ்செல்லார்” (76), “அசேதனர்க்கெய்தார்” (89) என்பவற்றாலும் தெரிவிக்கிறார். அவரை வணங்குவார்க்கு யமபயம் இராதென்பதனை, “மலர்த்தாட் பணிசேர், பித்தரு மத்தனை யோலிட் டியமன் பிடிப்பதின்றே” (13), “கூழை பாவு பிறை, அடரும்பல் அதுக்கி யமனம் மேல்வா வஞ்சுவனே” (39), “கைதொழுமேற், கைக்க யமன் றோடர் காண்மக் காலமக் காலமருள், கைக்கயமன்று” (73), “இயம படர்க்கு மஞ்சேம்” (90) என்று புலப்படுத்துகிறார். அன்றி அவரு டைய தரிசனத்தால் இகபாவாழ்வு வருமென்பதனையும் (14), குற்றங்க ளெல்லாம் நீங்குமென்பதனையும் (23), அவர் பிறப்பை நீக்குவாரென்பத னையும் (45), வரந்தருவாரென்பதனையும் (94) பயன்களாகக்கூறுகின்றார்.

3. நெஞ்சறிவுறுத்தல்.

நெஞ்சைவிளித்துச் சொல்லுவதாக இதற் பலசெய்யுட்கள் உள் ளன. அவற்றில், “நெஞ்சமே, நீ உலகில் உள்ள ஆசையை ஒழித்துக் கூழைத்தலத்திற்கென்று சிவபெருமானைப்பாவி அவருடைய திருநாமங் களைச் சொல்லிக் கைகூப்பிப் பணியகினைப்பாயாக. அதனால் நற்பயன் உண்டாகும்” (39, 41) என்று சொல்லுகின்றார். “முத்தமிழ்கொண், டியங்கத் தராதவர்பா நெஞ்சமே யென்கொ லேற்பதுவே” (42) என்ப தில் உலாரியரைச் சென்றுபாடுதல் பயனின்றென்று எடுத்துக்காட்டு கின்றார். அத்தகைய துன்பம் வராமல் தம் அடியார்களைச் சங்கோசர்

காப்பாடென்பதனை, “வாந்தருவார்.....ஒன், காந்தருவா வென்று
லோபபாயேத்துங் கருத்தறவே” (94) என்பதனால் விளக்குகின்றார்.
அவரைப்பணிதலொன்றையே பெரும்பணியாகக்கொண்ட இவ்வாசிரியர்
தம் கொள்கையை, “நெஞ்சே! வராசைக் கதிவன் நிகரும் அங்க, அலை
நதி சூடி, என்று கைகூப்புவதே கருமம்; கவலை இனி வேறு வைக்கக்கட
வது இன்றே” (67) என்று கூறுகின்றார்.

“கதி வீடருள, வரும் பாதகஞ்சமும் வாய்க்குங்கொலோ” (10),
“தினதருள் மாரித் திவலைபட, நின்றே னனைய வெணக்கெந்த நாள்வந்து
நெய்படுமே” (19), “சோசை நாதர் மலர்ப்பதத்திற், போகத்தளவுள மெந்
நா ளெனக்குப் பொருந்துவதே” (30), “எந்நா ளடைவனின் பாதத்
தையே” (34), “என் னெஞ்சகம் வீற்றிருக்க...என்று காண்பதுவே”
(59), “வாப்புந் தென்னையப் காள மதிப்பதென்றே” (83), “நிகம்பார்க்
கன், பிலக மெழுதி னுருகேம் வெவ்வேறெய்து மைம்புலனை, விலகம்
எழுபவ மெவ்வாறிங் கோயும்” (96), “உள்ள முருக வொழியாத பாவி
யுள்ளத்திலுள்ள, கள்ள முருக வருள்வதென்றே” (97) என்பவற்றால்
ஆசிரியர் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆவல்
மிக்கவரென்பது அறியப்படுகின்றது.

4. பிறதலச் செய்திகள்.

“கடுங்கலியாளை கரும்புணக்கண்டவன்” (45), “வந்திக் கமலங்
கவிச்சடை மேல்வையை மண்சுமந்தோர்” (48) என்பவற்றில் மதுரைத்
திருவிளையாடல்களையும், “இயலருகாவணம் சங்கத்திலேறு மிறைவர்”
(63) என்பதில் சங்கப் புலவராக இருந்து அத்தலத்தில் தமிழைப் பாது
காத்ததையும் கூறியிருக்கிறார். “கருகசபை வாண” (60) என்பதில்
சிதம்பரதலத்திலுள்ள பொன்னம்பலத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

92-ஆம்செய்யுளில் “என்பரிவைத்தனு வாக்கிதன்நத்தை” என்ப
தனால் ஞானசம்பந்தர் முருகக்கடவுளாவதாரம் என்னும் கொள்கையை
இவ்வாசிரியர் உடையவரென்று தெரிவிக்கின்றது.

5. பொருளிலக்கண அமைதி.

இந்நூலின்கண் அகப்பொருட்டுறைகளாகவும் புறப்பொருட்டுறைகளாகவும் அமைந்துள்ள செய்யுட்கள் பல. கூழைப்பிராணைக் கிளவித்தலைவராகக்கொண்டுபாடப்பெற்றவை யாவும் புறப்பொருட்டுகளாகவுள்ளன. இவ்விருவகையிலும் தலைவன் தலைவி பாங்கி செவிவி கண்டோர் என்பவர்களின் கூற்றாகப் பலதுறைகள் இருக்கின்றன.

தலைவன்கூற்றுக்களுள் வண்டோச்சிமருங்கனைதல் (66), மடலேறத் துணிதல் (72), ஐயம் (54), இடைபூறு கிளத்தல் (83) முதலிய துறைகளும், தலைவிகூற்றுக்களுள் சந்திரோபாலம்பனம் (17), கிளவிரிதுது (43), இரவுநீடுபருவரல் (63), காமமிக்ககழிபட்டிளவி (82) முதலிய துறைகளும், பாங்கிகூற்றுக்களுள் இரவுக்குறியிலக்கல் (6), நாராவிடுதுது (21), வெறியிலக்கு (49, 93), உலகியலுரைத்தல் (64), தலைவனைநகுதல் (36) முதலியனவும், செவிவிகூற்றுக்களுள் உடன்போக்கின்கண் இரங்கல் (38), தலைவியின்நிலைக்கிரங்கல் (4, 15, 95) முதலியனவும், மிக்கோர் ஏதுக்காட்டலாகிய கண்டோர்கூற்றும் (10) வந்தன. 50 - ஆவது செய்யுளில் கூடற்கழிப்பற்றிய செய்தி சொல்லப் படுகிறது.

6. தமிழ்.

இவ்வாசிரியர் தமிழை, 'இன்றேனையதமிழ்' (19), 'தென்மலையத் தமிழ்' (37), 'முத்தமிழ்' (42) என்று பாராட்டுவார்.

7. அணி அமைதி.

இதன்பால், திராவிட பரிவர்த்தனை தன்மைநினைசி உவமை உருவகம் சொற்பின்வருகிலை முதலிய அணிகள் அங்கங்கே அமைந்துள்ளன.

8. உவமைகள்.

உலகவழக்கில் மிக்குவழங்கும் உவமைகள் சிலவற்றை இவர் எடுத்தாள்கின்றார். சிவபெருமானுக்கு ஆமலக்கனியை உவமிக்கின்றார் (1). "அகங்கனலிற், றுணை காக்கு நிகராய்ருகுவர்" (3), "அனலதன்மென் மெழுகானதென்னங்கம்" (69), "அக மெழுகினுருகேம்" (96) என்ப

வற்றில் அனலால் உருகும் அரக்கும் மெழுகும், “கானலக் கண்ணி யுழம்மா னெனவுட்கலங்குவரே” (7) என்பதில் கான்லை நீரோன் எண்ணும் மாணம், “உலக மெழுமென் குமிழியெம்பார்” (96) என்பதில் நீர்க் குமிழியும் எடுத்தாளப்படுகின்றன. “வெங்களைப்படுபுண், காரக் கடுக்க யமவாதை யுற்றிடுங் காலத்திலே” (71) என்பதில் யமவாதைக்குப் புண்ணுக்கு இடம் காரம் உவமை கூறப்படுகின்றது.

9. உலக வழக்கு.

சாதாரணமாக உலகவழக்கத்தில் உள்ள சொற்களும், சொற்றொடர்களும், கருத்துக்களும் இதில் வந்துள்ளன. வருத்தப்படுபவர்கள் தங்களைப் பாவி என்று நொந்துகொள்வதுண்டு. அந்த வழக்கத்தை இதில், “ஒருபாவிபெற்ற அஞ்சம்” (4) என்று சொல்லியும், “இனி அந்திபட்டார் பாலிக்கு மாவிற் குயில்பகை” (5) என்று தலையியும், “உள்ள முருக வொழியாத பாவி” (97) என்று கவியும் தம்மைக் கூறிக் கொள்ளும் பகுதிகளிற் காணலாம். வருத்தத்துக்குக் காணமானவர் களையும் பாவி என்று வைவது இயல்பு; அவ்வியல்பு, “பரிபாவிமதன்” (57), “பாவிக்கருங்கக்குல்” (65) என்பவற்றில் காணப்படுகிறது. வருத்தமுறுகின்றவர்கள், “இது தலையீழைழுத்து” என்றுசொல்லும் வழக்கு, “என்தலையி லைழுத்தெனும்” (9), “வம்பு விசித்த னையனிர்த வொண்டோடிக்கே” (11), “அனத்தன் விதித்ததிவ்வாறு” (16) என்பவற்றிற் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சொல்பவருடைய தைரிய முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தும் ‘அட’ என்ற சொல்லை “அடவா ரண் மதனா” (29) என்றும், விசப்பைத்தெரிவிக்கும் ‘அம்மா’ என்ற சொல்லை, “மாவை அமா தழைபா விவர்தா மெய்தவாறு நன்றே” (36) என்றும், மிக்கவருத்தத்தைக்குறிக்கச் சொல்லும் ‘சிவசிவ’ என்பதை, “சிவசிவ நச்சாவு மிலேயோ” (36) என்றும் உலகவழக்கோடு பொருந்த இவ்வா சிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். “சென்றுதான் பெறலே தேன்னில், அங்கே ...விலைவாடன்கை யேனைவந்துமே” (15) என்பதில் வினாவிடையாக ஒரு கருத்தைச் சொல்லும் உலக இயல்பு புலப்படுகின்றது. “என் செய்தா னேடினானே” (வி. பா.) என்பதில் வில்லிபுத்தூராரும், பிறரும் இவ்வகை ஆண்டிருக்கிறார்கள். பலமுறை பேசுவதைக்குறிக்க ‘அளத்தல்’ (9) என்னும் சொல்லையும், விரும்பி மேற்கொண்ட காரியம்

என்னும் பொருளில் 'பிடிப்பது' (14) என்பதனையும், நோயில்லாத என்ற பொருளில் 'ஒழியாத' (97) என்பதனையும் இதனுட் காணலாம். அரும்பந்த, நஞ்சு (கைந்து) முதலிய மருஉமொழிகள் இதில் இடையிடையே வந்துள்ளன.

10. வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும்.

இடையிடையே வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் பயின்று வந்திருக்கின்றன. அஞ்சம், அபிராவணம், அரத்தம், நித்தம், பிரசங்கம், வித்தாரமும் முதலிய வடசொற்றிரிபுகளும், வடவாணலம், வேலாவலையம், பாதாவிர்த்தம், விரகானலம், தாதலம், முகாவிர்த்தம், சந்தரோதயம், மகாலயம் முதலிய வடசொற்றொடர்களும் இதன்கண் காணப்படுகின்றன. கோகிலம் என்ற சொல்லைக் கோகுலம் (3) என்று ஆண்டுள்ளார். இந்த ஆட்சி பரிபாடல் முதலிய பழந்தமிழ்நூல்களிலும் கண்டதாகும். விபி என்பதிலிருந்து விபித்தான் (11) என்னும் வினைமுற்றை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். கிருபை என்பது கிருபை என ஒரிடத்தில் வந்துள்ளது (43); இங்ஙனம் வரும் வடசொற்றிரிபுமொழிகளில் வல்லின நகரத்தைக்கோடல் பழையநூல்களில் எதுகையிலும் பிறவிடங்களிலும் பயின்றுவந்த வழக்காதலின் பிரதியிலுள்ள அச்சொல் அங்கனமே பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

11. அரும்பதங்கள்.

குருக்கும் (32), ஊர்வர், கூர்வர் (44) முகாவணசை (76) முதலிய புதுப்பிரயோகங்களும் சற்பனை, கற்பனை, இலவந்தி, முருகல் முதலிய அரும்பதங்களும் இதில் காணப்படும்.

12. போலிகளும் விகாரங்களும்.

நிசியையும் யமகத்தையும் நோக்கிப் போலிகளும் விகாரங்களும் மற்ற அந்தாதிகளில் இருப்பதுபோல இதிலும் வந்துள்ளன. "போனை நனஞ்சு" (18), "காலங்கனலம்" (72) என்பனவபோன்ற இடங்களில் தந்திரத்திற்கு நன்னகரம் வந்திருத்தலும், அதுபோலவே நன்னகரத்திற்குத் தந்திரம் வந்திருத்தலும், 'நிகைக்கப்' (73), 'உவமபிலாய'

(77) என்பவை போன்ற இடங்களில் ஐகரத்திற்கு அகரமும் யகரமும் வந்திருந்தாலும், 'பாலையிராவணப்பாகன்' (38), 'அல்லையரும்' (79) என்பவைபோன்ற இடங்களில் யகரத்திற்கு முன்னுள்ள அகரத்திற்கு ஐகரம் வந்திருந்தாலும், அமா (அம்மா), அளி (அள்ளி), அலை (அல்லை), புலி (புல்லி), புனை (புண்ணை) என்பனபோன்ற இடைக்குறைச் சொற்கள் வந்திருந்தாலும் காண்க. இவைகளெல்லாம் திரிபுயமகங்களை நோக்கி வந்தன என்று கொள்ளற்பாலன.

13. பிறநூற் கருத்துக்கள்.

சங்கமருவிய தூற்பிரயோகங்களும் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைப் பிரயோகங்களும் பிற தமிழ்நூற் பிரயோகங்களும் இந் நூலின்கண் அங்கங்கே அமைந்திருப்பதைக் குறிப்புரையினால் அறி யலாம். அவற்றால் ஆசிரியர் பல நூலறிவுடையவர் என்பது விளங்கும்.

இத்தகைய அரியநூலைக் குறிப்புரையுடன் வெளியிடச்செய்வித்த திருவருளை நினைந்து வழுத்துகின்றேன். இந்நூல், தமிழ்ப் பிரபந்தங் களை விரும்பிப் படிக்கும் அன்பர்களுக்கு மிகவும் இனியதாகத் தோற் றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலை முற்றும் பெற்றுப் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு மிருந்த என்னுடைய தமிழாசிரியர் மகாவித்தவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந் தரம்பிள்ளையவர்கள் இதனைப் பார்க்கவில்லையே பெண் வருத்தம் உண்டாகி என்னை வருத்துகின்றது.

இதனை ஆராய்ச்சியெய்யும்பொழுதும் பதிப்பிக்கும்பொழுதும் உதவியாக இருந்த அன்பர்களுடைய சேஷமத்தைக்குறித்து ஸ்ரீ ஜவுடை நாயகியையும் கூழைப்பிரானையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இப்பதிப்பைச் செய்தமிழ்ப்பத்திரிகைவாரியலாக வெளியிடச்செய் வித்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தாரது அன்புடைமை பாராட்டற்பாலது.

சேன்னை,
10-3-1934.

இக்கனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

உ
கணபதிதூணை.

சங்கர நயினூர்கோயில் அந்தாதி.

விநாயகர் காப்பு.

வேண்பா.

ஞானவர ராசையோடு நாடவருள் சங்கரற்கள்
பான வரராசை யந்தாதி—தானளில்
வெஞ்சமரு வந்தவடி வெங்காடத் தந்திமுகன்
கஞ்சமரு வந்தவடி காப்பு.

(குறிப்புரை.) ஞானவார் நாட-சிலஞானத்தையுடைய பெரியோர் நாடும்படி.
வரராசை - சங்கரநயினூர்கோயில். சங்கரற்கு நவில்; நவிலுதல் - சொல்லுதல்.
சங்கரனென்பது இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமியின் திருநாமம்.
வெஞ்சமரை உவந்த. வடி - மதம்பெருகுஞ் சிற. கரடம் - மதம் பாயும் சுவடு.
கஞ்சம் மரு வந்த - தாமரைவின் வாசனை பொருந்திய.

நூல்.

1. பார்த்தந்த நான்மறை யோன்பணி ராசைப் பாமனின்னு
ளார்த்தந்த மாமல கக்கனி யேயென் றகத்துள்ளைவக்கும்
நேர்த்தந்த மாமருங் காவுடை நாயக நீர்புழைக்கை
ஓர்த்தந்த மாமத யானைநர் தாயென் றுரைநெஞ்சமே.

(கு-உரை.) ராசை - இத்தலத்தின் திருநாமம். தம் தம் - தங்கள்தங்கள்
ருடைய. ஆமலகக்கனி-வெல்லிக்கனி; “சிந்தித்தெழுவார்க்கு நெல்லிக்கனியே.”
“அங்கை நெல்லியின் பழத்திடை யருமதே” (தே. சுந்தர.) விண்ணுளார் அகத்
துள் ளைக்கும். தந்து நேர் அம் மருங்கு - நூலைப்போன்ற அழகிய இடையை
யுடைய; நேர் தன்மையுமாம். ஆவுடைநாயக - ஆவுடையம்பிகையின் நாயகரே;
“ஆவுடை நாயகனை” (20) என்பர் யின். ஓர்த்தந்த மாமதயானை - விராயகர்
தந்தாய் - தந்தையே.

நெஞ்சமே உரை.

2. உரைக்கடங் காதண்ண லேகயல் பாய வுடைந்தகஞ்ச
 விரைக்கடங் காத வயல்பாயுங் கூழையில் வித்தகர்வெண்
 திரைக்கடங் காதாத் தோடயின் றோர்பொற் சிகரநெடு
 வரைக்கடங் காத வளர்முலை யார்கண் மருட்டியதே.

(கு-உரை.) உரைக்கு அடங்காது; உரைக்கு - சொல்லில். அண்ணலே
 யென்றது பாங்கினேநோக்கி. கஞ்ச விரைக் கன் தங்காது அ வயல் பாயும்; அ -
 அழகு. கூழை - இத்தலத்தின் திருநாமம். வெண்டிரைக்கடுவை; கடு - விஷம்.
 அங்கு ஆகரத்தோடு. வரை - மலையென்பக்கத்தில். கடம் காத - குடத்தைக்
 காதுதற்கு.

அண்ணலே, தலைவியின் கண்கள் என்னை மருட்டினமை உரைக்கு அடங்
 காது.

இது, தலைவன் பாங்கனுக்கு உற்றதுரைத்தல்.

“விரித்துச் சொலற்கென்றனமுடியாதன்ப.....வரிக்கணியின்
 றாவ் குசத்தா லதனை மடக்கியதே” (கோடகீசுரங்கோவை, சசு) என்பது
 இதனோடு ஒப்பிடற்பாலது.

3. தேனே காக்குளிர் மென்பூச் சொரிந்தயன் செங்கனெடு
 மானு காக்கு மதியணிந் தோய்வா ராசைவெள்ளை
 ஆனு காக்குன் றுரித்தோயென் றேத்தி யகங்கனவிற்
 றானு காக்கு நிகரா யுருகுவர் தஞ்சமென்றே.

(கு-உரை.) தேன் ஆகாம் - தேனுக்கு இருப்பிடமாகிய. அயனும் நெடு
 மாலும் நாகரும் (தேவரும்): எழுவாய். அக்கு மறி அணிந்தோய்; அக்கு - உருத்தி
 ராக்கம்; சங்குமணியுமாம். வெள்ளை ஆன; ஆன் - இடபம். காக்குன்று
 யானையை. அகம் - மனம். கனவில் ஆகு அரக்கு நிகராய் - நெருப்பைச் சார்ந்த
 அரக்கை ஒத்து; தான்: அசைநிலை, தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு.

அயன்முதலியோர் ஏத்தித் தஞ்சமென்று உருகுவர்.

4. தஞ்ச மளிக்க வருகூழை நம்பர்கைத் தாமரையால்
 நஞ்ச மளிக்களம் வைத்தருள் வோர்நறை பூத்தமலர்ப்
 பஞ்ச மளிக்கண் மருவா சினியொரு பாவிபெற்ற
 அஞ்ச மளிக்கண் டியிலாதெவ் வாறுய்யு மாவிபுமே

(கு-உரை.) தஞ்சம் அளிக்க - பற்றுக்கோட்டை அளித்தற்கு. நஞ்சம்
 னாகத்தாமரையால் அள்ளி - விடத்தைத் திருக்காத்தால் அள்ளி. களம் - கண்டத்த

தில், மலர்ப் பஞ்ச அமளிக்கண் - மலரையும் பஞ்சையும் உடைய படுக்கையில், அஞ்சம் - அன்னம் போல்வான், நற்றாய்க்கும் தனக்கும் உள்ள ஒற்றுமை பற்றிப் பாவி பெற்ற அஞ்சமென்றான்; “அணங் கென்வயிற்றிற், பிறந்திருந் தான்”(95) என்பர் பின், அளிக்கண் - வண்டைப்போன்ற கண்கள். துயிலாது- துயிலமாட்டான், ஆதலால் அவன் ஆவி எவ்வாறு உய்யும்? இது கூழைநாயகரையே கிளவித் தலைவராகக்கொண்டு கூறியது.

கூழைநம்பர் மருவார்; அஞ்சம்போல்வான் அளிக்கண் துயிலான்; அவன் ஆவி எவ்வாறு உய்யும்?

இச் செய்யுள் செவிவிகுந்து.

5. ஆவிக்கு மாளி யனையபின் னோயினி யந்திபட்டார்
பாவிக்கு மாலிற் குயில்பகை வேய்பகை பாய்பகழிப்
பூவிக்கு மாவில் பகையா ருரைப்பாப்பைம் போதருந்திக்
கோவிக்கு மாவி புடைசூழங் கூழைக் குழகருக்கே.

(கு-உரை.) ஆவிக்கும் ஆவி அனைய - உயிர்க்கும் உயிரைப் போன்ற; உம்மை: உயர்வுசிறப்பு. மின்னெயென்றது தோழியை. அந்தி பட்டால் - அந்திக் காலம் தோன்றாமாயின்; பதிதல் - தோன்றாதல், பாவிக்கு - பாவியாகிய எனக்கு, மாவிற் குயில் - மாமரத்திலுள்ள குயில், வேய் - புல்லாங்குழல், பகழிப் பூ - அம்புகளாகிய பூக்கள், இக்கு மாவில் - கரும்பாகிய பெரிய வில், போது அருந்தி - பூக்களை உண்டு, கோ - பசுக்கள், விக்கும் - விக்கிக்கிடக்கும், ஆவி - குளம், குழகர்: 6, 29; “குழகன் குடமூக்கு” நே.

கூழைக் குழகருக்கு யார் உரைப்பார்.

இது தலைவி கூற்று.

6. குழகரி மாசலக் கொம்பொரு பாகங் குடியிருக்கும்
அழகரி மாலயன் போற்றிய கூழை யமலர்வெற்பின்
மழகரி மான வருமண்ண லேநின்று மண்டிகொலை
பழகரி மாவுண் ணிரவிக் கு லீவரல் பான்மையன் றே.

(கு-உரை.) குழகர் - இளமைப்பருவத்தையுடையவர், இமாசலக்கொம்பு - உமாதேவியார், அழகர், இந்த மாலும் அயனும் போற்றிய, மழ கரி மான - இளமையையுடைய யானையை ஒப்ப, கொலை பழகு அரி - கொலையிற் பழகிய சிங்கமானது, மா உண் இரவு - யானையை உண்ணும் இரவில், பான்மை - முறைமை,

இது பாங்கி தலைவனை இரவுவரல் விலக்கல்.

7. பானலங் கண்ணி பொருபாகர் முக்கட் பரமர்மலர்த்
தேனலங் கண்ணிறை தென்குழைச் சங்கார் செய்யகழல்
மேனலங் கண்ணி யுருகா ராரும்புனல் வேட்டுவெறுங்
கானலங் கண்ணி யுழன்மா னெனவுட் கலங்குவரே.

(து-உரை.) பானல் அம் கண்ணி - கருங்குவனோமலர்போன்ற அழகிய கண்ணையுடைய உமாதேவியார், மலர்த்தேன் - பூக்களிலுள்ள தேனானது. அலங் கண் நிறை - கலப்பை சென்ற இடத்தே நிறைந்திருக்கும்; “மதுவானிறைந்த, தேக்க மலத்து வழியே பாக்குந் திருப்புகலூர்” (திருப்புகலூர்நாதி, க.) கழல்மேல் நலம் - திருவடிக் கண்ணுள்ள இன்பத்தை; மேல் - இடம், கண்ணி - கருகி. வேட்டு - விரும்பி. கானல் அங்கு அண்ணி - பேய்த்தேரையுடைய அவ்விடத்தை அடைந்து, அலக்கணைநர்பாலது திரிபுகோக்கி மெலிந்து நின்றது. இவ்வாறே பின்வரும் வேறுபாடுகள் பலவற்றையும் திரிபுகோக்கி வந்தனவென்று கொள்க.

உருகார் கலங்குவர் என்க.

8. கலங்கு தலைச்செய் தருள்வேல் விழிவளை கந்தாங்கோ
குலங்கு தலைச்சொன் முகிலோதி னூலிடை கோங்கமுலை
மலங்கு தலைப்படும் வாசிகள் சூழ்வா ராசையெந்தை
இலங்கு தலைக்கண்ணி சூழும் பிரான்வெற் பிளங்கொடிக்கே.

(து-உரை.) கலங்குதலைச் செய்து அருள் விழி வேல் - முன்னர்க் கலங்கு தலைச்செய்து பின்னர் அருளுகின்ற விழிகள் வேல்போல்வன; “இருநோக் கிவ றுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு, நோய்நோக்கொன் றநோய் மருந்து” (குறள், 40.கக); “மாண்பி னஞ்சு மயிர்தழுமே போல்குணத்த பொருகயற்கண்” (சீவகசிந்தாமணி, கசுள); “பிணியு மதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழலின்னும், பணியும் புரைமருந் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே” (திருக்கீற்றிறம்பலக் கோவையாரி, இ.) கந்தரம் வளை - கழுத்து வளைபோல்வது; வளை - சங்கம். ஓதி - கூந்தல், குதலைச்சொல் கோகுலம்; கோகுலம் - குயில்; “கோகுலமாய்க் கூவுநரும், ஆகுல மாகுநரும்” (பரிபாடல், க: சுரு-சு); “மாகுல வல்லியின் மஞ்ஞை யாடல்போற், கோகுல மார்தருக் குழாத்தின்”, “கோகுலப் பறவையுங் கொல்லு மோவென்பான்” (கந்தபுராணம், திருநாட்டுப்படலம், சாட; குமார புரி, ௪௮.) கோங்கம் - கோங்கரும்பு. மலங்கு தலைப்படும் - மலங்குமீன்கள் கலந்திருக்கின்ற, தலைக்கண்ணி - தலைமாலையை; “தலைமலை தலைக்கணிந்து” (தே); “விரிசடைமேற், நிரைவளர் கங்கை நுரைவளர் தீர்த்தஞ் செறியச்

செய்த, கரைவளர் வொத்துள் தாற்சிற மாலையெங் கண்டனுகே” (பேரீ வண்ணத்தந்தாதி, உஅ.) பிரான் வெற்பு - சங்கரரது மலையிலுள்ள.

இது தலைவன் பாங்கனுக்குத் தலைவியின் இயல் இடம் கூறல்.

பி-ம். “வாவித ளார்வர ராசை”

9. இளந்தென் றலைவட வானல மென்னு மிகன்மதன்கா
களந்தென் றலையமன் காணென வேங்குங் கடலகடு
பிளந்தென் றலைவந் தழிப்பதெந் நாளெனும் பேதைபிவ்வா
றளந்தென் றலைபி லெழுத்தெனுங் கூழை யரும்பொருளே.

(கு-உரை.) இளந்தென்றலை - இளைய தென்றற்காற்றை, வடவானலம் என்னும் - வடவைத்தீ என்று சொல்லுவான், மதன்காகனம் - குயிலை; காகனம் - காளம். தென்றலை யமன் காண் என வங்கும் - தென்பாலுள்ள எமனென்று வங்கு வான், கடல் அகடு - கடலின் நடுவை, என்று - குரியன், அல்லை - இருளை, என்று பிளந்து வந்து அல்லை அழிப்பது எந்நான் என்பான். பேதை - தலைவி; எழுவாய், அனந்து - இடைவிடாமற் பேசி; வழக்கு, என் தலையில் எழுத்தா - இத்தன்மத்திற்குக் காரணம் என் தலையெழுத்தே. எனும் - என்று சொல்லு வான்.

இது பாங்கி கூற்று.

பி-ம். “பிளந்தென் றலைவந் துதிப்பதெந் நான்”

10. அரும்பா தகஞ்சன னந்தொறுஞ் செய் துவ தன்றியுண்டை
விரும்பா தகஞ்சமன் னீட்டுவி டான்கதி வீட்டுள
வரும்பா தகஞ்சமும் வாய்க்குங் கொலோவிற வாணனித்த
கரும்பா தகஞ்சலி ளீண்ணோர்செய் கூழைக் கறைக்கண்டனே.

(கு-உரை.) பாதகம் - பாதகத்தை, அகம் உண்டை விரும்பாது; அகம் - மனம், சமன் - யமன், கதியாகிய வீடு - முத்தியை, அருள் - அருளுதற்கு, பாதகஞ்சம் - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகள், இமவான் அளித்த கருப்பு - உமாதேவியார்; “வாமக்கரும்பு மனைக்கரும்பா மாருர்” (திருவாருநிநாண்மணி மாலே, ௩௩.) தரு அஞ்சலியை.

கூழைக் கறைக்கண்டனே! பாதகஞ்சம் வாய்க்குங்கொலோ,

பி-ம். “வீடளிக்கு”

11. கறைபா வம்புலி குடிய கூழைக்கங் காளர்சது
மறைபா வம்புலி வாழ்பா மாய்த்தவர் மங்கைபங்கர்
முறைபா வம்புலி போற்றீச ரென்று மொழிந்தவர்பால்
உறைபா வம்பு விபித்தா னயனிந்த வொண்டொடிக்கே.

(கு-உரை.) கறை அரவு - விஷத்தையுடைய பாம்பையும். அம்புலி - சந்திரனையும். சதுமறைபா - நான்குவேதத்தை அருளிச்செய்தவர். அவும் புல்லி வாழ் புரம் - வீண்செயலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த திரிபுரங்களை; உடைய வாததொழில் உடையவற்றின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. அரவும் முறை - முழக்கத்தையுடைய வேதங்களும்; முறை - வேதம்; “மும்முறையாலும் வணக்கப்படுகின்ற முக்கணக்கன்” (பொள்வனாணத்தந்தாதி, அஎ); முறை - தூது மாம்; “இறைநில மெழுதுமு னினைய பாலகன், முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்” (கந்தபுராணம், அவையடக்கம், சு.) புலி - வியாக்கிரபாதரும். என்று மொழிந்தவர் - என்று துதிப்பவர். அர - அரணே. வம்புலிபித்தான் - பழிமொழியைப் பெறும்படி எழுதினான்; “பெண்கொடியார், வெய்யவம்பு” (22) என்பர் பின்; “வம்புச்சொற்றிக்குமார நைவார்” பழமலையந்தாதி, அ.

அயன் இவ்வொண்டொடிக்கு வம்பை விபித்தான்.

இது பாங்கி கூற்று.

12. தொடிகைக்கு நீங்குந் துசிலிழர் தேங்குந் துயரினயர்
வடிகைக்கு நீலி யனையிவ ளாவி வலியவிரும்
படிகைக்கு நீபெண் பழிகைக்கொ ளா துகண் பார்த்தருளெல்
விடிகைக்கு நீள்பொழில் ஞழுவ ராசையில் வித்தகனே.

(கு-உரை.) தொடி - வளையல். கைக்கு - கையினின்றும்; வேற்றுமை மயக்கம். நீங்கும் - நீங்குவான். வங்கும் - வங்குவான். துயரின் அயர்வன், திகைக்கும் - திகைப்பான். நீலியாகிய அன்னையானவன். ஆவியை வலிய விடும்படி அன்னை இவளைக் கைக்கும்; கைக்கும் - வெறுப்பான். எல் - இராத்திரி. விடிகைக்கு - விடிதற்பொழுதி. எல் விடிகைக்கு நீ கண்பார்த்தருள். நீ அருளாலின் இராப்பொழுது யுகமாக வளரு மென்றபடி; “சேவ்விழிகள், பெய்யவம் போருகமான திராவெனும்” (22) என்பர் பின்.

இது பாங்கி கூற்று.

13. வித்துரு மத்தனி மேனியர் கூழை விடலர்க்க
னத்துரு மத்தர் சிவசங்க ரோசர்நண் ணர்விடுத்த
சத்துரு மத்த கயமுரித் தோர்மலர்த் தாட்பணிசேர்
பித்துரு மத்தனை யோவிட் டியமன் பிடிப்பதின்றே.

(கு-உரை.) வித்துருமம் - பவழத்தைப்போன்ற. கணம் தருமத்தர் - ஆகாயத்தில் உள்ள கற்பகதருவைப்போன்றவர்; தருமம் - மரம்; “கருவேயென் கற்பகமே”, “கஞ்சனா ராண்ட கோவைக் கற்பகத்தைக் கண்ணூரக்கண்டே னை”, “கடிக்குளத்துறையும் கற்பகத்தை” (தேவாரம்); “கற்றவர் விழுந் குக் கற்பகக்கனியை” (திருவிசைப்பா.) சத்துரு மத்தம் கயம் - பசைமையை யும் சளிப்பையும் உடைய யானையை; மத்தம் - மதமுமாம். விடுத்த கயமென இயைக்க. பித்து உரு மத்தனை - பித்தையே உருவமாகக்கொண்ட அடியேனை; மத்தம் - வெறி, ஒலிட்டு - முழங்கி; ஒலம்: கடைக்குறை.

14. பிடிக்கும் பிடிமருங் கோர்பாகன் கூழைப் பிரான்கமல
அடிக்கும் பிடிசும் பானஸ்தம் வேல்விழி யாலுயிரைக்
குடிக்கும் பிடிநடை யராரை தீர்க்குங் குறித்ததெலாம்
முடிக்கும் பிடிப்ப தெமக்கெந்த நாளினு முன்னிற்குமே.

(கு-உரை.) பிடிக்கும்பிடி - ஷைப்பிடிபோன்ற. மருங்கு - இடை; “ஒல்குபு றுடங்கு மொருபிடி துசப்பினர்” (பெருங். உ.உ: உகக); “ஒருபிடி துசப்பினை” (சீவகசிந்தாமணி, சு.க.உ); “இடையு நடையு மொருபிடி யென்ன வெழுதுவனே” (சீகாழிக்கோவை, கச.ச.) கும்பிடானது இதத்தையும் பாத்தையும் நல்கும். குடிக்கும்: பெயரெச்சம். நடையார்பாலுன்ன ஆசையைத் தீர்க்கும், பிடிப்பது - யாம் விரும்புவது.

கும்பிடு நல்கும், தீர்க்கும், முடிக்கும், முன்னிற்கும்; எமக்குப் பிடிப்பது அது.

15. முன்னிலங் கேசன் புயமடர் கூழைமுக் கண்ணர்வின்பு
முன்னிலங் கேசவன் தோடரி யார்மலர்த் தாள்பணியத்
தன்னிலங் கேசஞ் சரிபச்சென் றுன்சென்று தான்பெறவே
தென்னிலங் கேசரி போகயில் வேடன்கை யேவைந்துமே.

(கு-உரை.) இலங்கேசன் - இராவணனது. விண் பூமனும் நிலம் கேசவனும் தோடரியார்; பூமன் - பிரமன், தன்னில் - தானாகவே, கேசம் - கூந்தல், ஏது என்னில் - யாது என்றால், சரி போக - கைவளை நீங்க; சரி: வழக்கு. பெறல் ஏ றிந்துமே.

இது செவிலி கூற்றே.

16. ஐயான னத்தன் வரரசை வாழு மமலன்மலர்க்
கையான னத்தன் பணிசங்க ரேசன் கடுக்கையருள்
செய்யான னத்தன் விதித்ததிவ் வாறு திகழ்பசலை
மெய்யான னத்தன்மை சற்றுமெண் னிரிந்த மெல்லியரே.

(கு-உரை.) ஐ - ஆனனத்தன் - ஐந்து திருமுகங்களையுடையவர். கை ஆன
நத்தன் - கையின் கண்ணெப்பொருந்திய சங்கத்தையுடைய திருமால். அன்
னத்தன். விதித்தது இவ்வாறு. மெய் பசலை ஆன - மெய்யின் கண் பசலை
பார்த்தன். நத்தன்மை - நம் தன்மையை; வலித்தல்விதாரம்; நத்து அன்மை
யெனப் பிரித்துத் தலைவன் விருப்பமில்லாமையையெனப் பொருள்கொள்ளு
தலுமாம்.

இது தலைவிகூற்று.

17. மெல்லிய ராக வரிவண்டு சூழ்குமுன் மேருமுலை
வல்லிய ராக வசைபுகல் வார்முன் மதகளிறு
சொல்லிய ராசவ னோர்கூழைச் சங்கரர் னுக்கவெற்பிற்
புல்லிய ராக மதிவிழக் காமலென் போனதுவே.

(கு-உரை.) ராகம் - இசையையுடைய. வல்லி - கொடிபோலவாய். அராக
வசை - விருப்பமில்லாததாகிய பழிமொழியை. மதகளிறு - கசேந்திரன். ராக
வன் - இராமர்; இது திருமாலென்னுந்துணையாய்நின்றது; 36, பார்க்க. ஓர் -
உணருகின்ற. புல்லிய ராகு - பரிசித்த ராகுவென்னும் பாம்பானது. அமதி -
அந்தச் சந்திரனை.

இது, சந்திரோபாலம்பனம்; தலைவிகூற்று.

18. போனக னஞ்ச புலித்தோ லுடைகொண்ட புண்ணைவனத்
தானக னஞ்ச பணியாத ராவணன் நன்னையடர்
கானக னஞ்ச கணையா ளியைவேன்ற கண்ணனெனும்
ஆனக னஞ்சருண் மெல்லோதி யாள்வா ராசையின்றே.

(கு-உரை.) போனகம் ஈஞ்ச. புண்ணைவனத்தான். அகம் ஈஞ்ச - மனம்
ஹந்து. அடர்கால் நகன் - அடர்த்த கால்நகத்தை யுடையவர். அஞ்ச கணை
யாளியை - மன்மதனை. கணம் ஆன - மேகத்தை ஒத்த.

ஓதியாள் வரரசையில் இன்று புண்ணைவனத்தான், கால்நகன், கண்ண
னென்பானென்க.

இது பாங்கிகூற்று.

சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி

19. இன்றே னனைய தமிழ்வா ராசையி லெங்களுட்
 குன்றே னனைமலர்க் கோதைபங் காபவக் கூர்க்கடல்,
 சென்றே னனைய நினதருண் மாரித் திவலைபட
 நின்றே னனைய வெனக்கெந்த நாளவந்து தேர்படுமே.

(கு-உரை.) இன் தேன் அனைய - இனிய தேனை ஒத்த. அருட்குண்டே
 நனை - தேன்; நனைமலர்-போதுமாம்; இது மொட்டருமலர்வான்றும் முனைமல
 ரொன்றும் செய்யுட்களில் வழங்கும், கூர் - மிகுந்த; பவக்கடல், சென்றேன் - முழு
 கினேன். அவ் னைய - அடியேனுடைய அஞ்ஞானம் கெடும்படி; அல் - இருள்.
 அருள் மாரி - கருணைமழையின். நனைய - நனையும்படி.

அடியேனுக்கு அருள்மாரியின் திவலைபடவும் நனையும் எந்தநான் வந்து
 கைகூடுமென்க.

20. படுத்திருக் குந்தளிர்ப் பாயலை நீங்கிப் பதைபதைத்து
 வடுத்திருக் குந்துயி லாளையி லாளன்ன மாது நல்லாள்
 அடுத்திருக் குங்கண் டறியா நினது பதாம்புயத்தான்
 நடுத்திருக் கும்பா னேராசை யாவுடை நாயகனே

(கு-உரை.) படுத்திருக்கும் - பரப்பியிருக்கும். பாயலை - படுக்கையை,
 வடுத்திருக்கு - மாவடுவைப்போன்ற கண்கள். அன்னம் அயிலான். இருக்கும்
 (வேதமும்) அடுத்தக் கண்டறியாத. நினது பதாம்புயத்தான் - நின் திருவடித்
 தாமரையின்கண்ணே உள்ளாள்; ஏதேனும் ஒன்றைக் கருதி அநனைப் பெறு
 தற்கு வரங்கிடத்தல் இத்தலத்தில் வழக்கமாதலின், 'நினது பதாம்புயத்தான்'
 என்றான். நடுத்த இருக்கும் - நெங்கியிருப்பாள்; நடுத்தென்பது நடுநடுத்த
 என அடுக்கி வருவதும் உண்டு; "நாமவேற் கண்ணு ணடுநடுப்ப வாரலோ"
 நீணைமலைநாழ்நைம்பது, உடு.

ஆவுடைநாயகனே! நல்லாள் தயிலான்; அயிலான்; பதாம்புயத்தான்; நடுங்கி
 யிருப்பாள்; இவளுக்கு அருள் செய்யு என முடிக்க.

இது பாங்குகூற்று.

சங்கநயினர்கோயில் அந்தாதி.

யனங்கள் பொருபோ தெரித்திடு நெற்றிமிழி
யனங்கன்பு செய்குழைச் சங்கரர்க் காருரைப்பார்
நாராயனங்க ளிவன்போ னடந்து நடைபழகும்
சீராயனங்கள் குலதிப மால்கொண்ட செய்தியையே.

(த-உரை.) அனங்கள் - மன்மதன், நெற்றிமிழியார். ஆபன் - இடையர் குலத்தில் வளர்ந்த திருமால். சங்கரர்க்கு ஆர் உரைப்பார். நாராய் - நாராயே. அனங்கள் - அன்னப்பறவைகள். சீராய - இறப்பமைந்த, நங்கள் குல தீபம் - எங்கள் குலத்திற்குத் தீபம்போன்றவளாகிய தலைவி.

நாராய்! செய்தியைச் சங்கரர்க்கு ஆர் உரைப்பார்,

இது நாரைவினது.

22. செய்யவம் போருக மென்முலை மீதிரு சேல்விழிகள்
பெய்யவம் போருக மான திராவெனும் பெண்கொடியார்
வெய்யவம் போருக முவையின் மேன்மக மேருவனைத்
தெய்யவம் போருகத் தாய்குழை வாழ்சங்க ரோசரே.

(த-உரை.) செய்ய - சிவந்த; வயலின்கணுள் என்றுமாம். சேல்விழிகள் அம்பு (சீரைப்) பெய்ய. இரா ஒர் உகம் ஆனது; உகம் - யுகம், என்னும் - என்பாள். பெண்கொடியா வெய்ய வம்பு ஒருக - அயல்களிர் கூறும் வெவ் விய பழிமொழியை உணர்க. எய்ய - எய்வதற்கு. அம் போர் - அழகிய போரை.

சங்கரோசரே! ஒருக.

இது பாங்குகூற்று.

23. சுரரசை யால்வந் தனுசினம் பேற்றந் துணைப்பதத்தார்
வரரசை யாவுடை மாஅபங் காளர் வணங்கியசெங்
காரரசை யாவு மொழித்தருள் கடர்கறைக் கண்டர்கங்கா
தாரரசை யாடை யுடையாரென் றுல்வினை தானமுமே.

(த-உரை.) சுரர் - தேவர்கள். துணைப்பதத்தார் - இரண்டு திருவடிகளை யுடையார் வரரசையில் எழுந்தருளிய; வரரசை - இத்தலத்தின் திருநாமம். வணங்கிய செங்கார் - வணங்கிய செவ்விய கர்த்தையுடைய அடியார்களின்,

ஆசை யாவும் - குற்றம் எல்லாவற்றையும்; ஆசு - குற்றம், கங்காதார். ஆசை ஆடை - திக்காகிய ஆடையை.

பி - மீ. “உடையாரென் றீவீனே”

24. அறுகா ராவணி தென்குழை வாழு மமல்முன்னங்
குறுகா ராண மெரித்தோர் பதமலர்க் கோகனகம்
பெறுகா ராவத் திரைபோற் கலங்குமென் பேதைநெஞ்சே
மறுகா ராமன்ன வர்குழற் கூர்விழி மாதரையே.

(கு-உரை.) அறுகு ஆர் (ஆத்தி) அரவு அணி, குறுகார் அரணம் - பனகவ ருடைய மதில்களை, எரித்தோரது, பதமலர்க்கோகனகம் - திருவடித்தாமரைமலர் களை, பெறு - பெறுவாயாக, கார் அரவத் திரைபோல் - கரிய முழக்கத்தை யுடைய (கடலின்) அலைகளைப்போல், மறு - மறுப்பாயாக, காரன்ன குழலை யும் அரமன்ன விழியையும் உடைய மாதரை; நிரானிறை.

பொஞ்சே! பதமலர்க்கோகனகத்தைப் பெறு; மாதரை மறு என்க.

பி-மீ. “திரைபோன் மயங்கும்”

25. மாதரை யம்பர மாலபன் றேடு மணிமுடிப்பொற்
பாதரை யம்பர நல்குதென் கூழைப் பதிபுகந்த
நாதரை யம்பர மைவிழி பாகரை நான்றொழுதிப்
போதரை யம்பரம் போய்வளை போய்க்கண் பொருந்திலனே.

(கு-உரை.) மாதரை - பெரிய பூமி, அம்பரம் - ஆகாயம், ஆகாயத்தில் அய னும், தரையில் அரியும் தேரும்; எதிர்பிரானிறை, அம்பரம் - அழகிய முத்தியை, அம்புஅரம் மை விழி - அம்பையும் அர்த்தையும் போன்ற மையெழுதப்பட்ட விழி களையுடைய ஆவுடைநாயகி, இப்போது தொழுது, அரை அம்பரம் போய் - இடையிலுள்ள ஆடை நழுவுப்பெற்று, வளை - கைவளைகள், கண்பொருந்திலன் - துயிலாதவனானேன்.

சங்கரலிங்கப்பெருமானை அடியேன் தொழுது அம்பரம்போய் வளைபோய்க் கண் பொருந்திலனென்க.

இது தலைவி கூற்று.

26. பொரவியந் தானெலி பொங்கவில் வேள்வரும் போதுநின்னைப்
பாவியந் தாதகி கேட்குமென் பேதைகண் பரர்கருணை
கரவியந் தாதரி யாரின்ற பேர்நின் கமலபதத்
நிரவியந் தாவென நல்குந்தென் கூழைச் சிவக்கொழுந்தே.

(கு-உரை.) பொர - போர்செய்தற்கு. இயம் ஒலி பொங்கும்படி; இயம் - வாத்தியம். தான் : அசைநிலை. நின்னைப் பரவி - நின்னைத் துதித்து. அம் தாதகி கேட்கும் - அழகிய ஆத்திமாலையைக் கேட்பான்; என் பேதை கேட்பான். கருணை! வியந்து ஆதரியாநின்றபேர் - அன்பர்கள். பதத் திரவியம் தா என - பாத்தமகிய பொருளை அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்ப.

கருணை! சிவக்கொழுந்தே! கண்பார்.

இது பாங்கிகூற்று.

27. கொழுந்தா மதிக்குழ விக் கூற்ற மாவியைக் கொள்ளுகொள்ள
எழுந்தா மதிக்குங் கொலோவர ராசையெந் தாயிதழிச்
செழுந்தா மதிக்குடை யாய்கலை போய்வளை போய்த்தியங்கி
அழுந்தா மதிக்குநின் னம்புய மாலை யணங்கினுக்கே.

(கு-உரை.) கொழுந்து ஆம்; மதிக்குழவியாகிய எமன்; “குருக்குங் கலா மதிக்குந் துறவெங் கூற்றம்” (32) என்பர் பின். எழும் - எழாநிற்கும். இதழித் தாம-கொன்றமாலையையுடையாய், திக்கு உடையாய்; உடை - ஆடை, அழும் - அழுவான். தா - தந்தருள்வாயாக. மதிக்கப்படுகின்ற நின் அம்புயமாலையை.

வரராசை எந்தாய்! தாம! திக்குடையாய்! அணங்கினுக்கு நின் மாலையைத் தா.

இது பாங்கி கூற்று.

28. கேளர வாசனன் சேயூருந் தென்றல்சுட் டாதுமணிச்
சாளர வாச லடையா ததுமொரு சிற்பனைகங்
காளர வாச மலர்ப்பதத் தோரெனக் கற்றவரை
ஆளர வாச மெனராசை வந்த வருட்கடலே.

(கு-உரை.) கேள் - கேட்டருள்வாயாக. அரவாசனன் சேய் - மன்மதன்; அரவாசனன்: “இருந்தாந் சிங்காசனமாம்.....அணையாந் திருமாந் கரவு” (திவ். ழநற்றிருவந்தாதி, 106.); “இருப்ப தனந்தனி வெண்ணலில் வைகுந்தத் தென்பர்” (திருவேங்கடந்நந்தாதி, 38.) கிட்டாது - அணுகாதபடி. சாளர

வாசலை அடையாததும். சற்பனை - வஞ்சனை; “இலைநெரி சற்பனையே யிவ
ருரை சற்பனையே” (அருணைக்கிலம்பகம், எசு.) அ வாசம் மலர்ப்பதத்தார்;
அ - அழகிய. என - என்று சொல்லுதற்கு. ஆன் அர - ஆண்டருள்கின்ற
அரணே. வரராசையை வாசமென எண்ணி வந்த; வாசம் - இருப்பிடம்; “இய
லக ளாக வனமென வாழு மிறைவ” (80) என்பர் பின்.

அர! அருட்கடலே! கேள்.

இது தலைவிகூற்று.

29. கடவா ரணமுரித் தோன்வர ராசையிற் கண்ணுதல்வெண்
குடவா ரணமென் குழைக்கா தழகன் குழகனடி
நடவா ரணமுடி யானளித் தான்மலர்த் தராமமினி
அடவா ரணமத னுபார்க்க லாமுன தான்மையுமே.

(கு-உரை.) கடவாரணத்தை; கடம் - மதம். வெண்குட வாரணம் - வெண்
மையாகிய குடம்போன்ற சங்கம்; “குடவளைக்குலம்” (நைடதம், நகரப், க.)
அடி - அடியை. தடவு ஆரணம் முடியான் - தடவுகின்ற வேதத்தின்முடியை
யுடையவர், மலர்த்தாமத்தை அளித்தான். அட வா - அதேதற்கு வருவாயாக; அட
என்பதனை முன்னிலையாக்கி இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகக் கொள்ளுதலுமாம்.
ரண மதனா - போரைச்செய்கின்ற மன்மதனே; ரணம் - யுத்தம்; “ரணவேள்”
(98) என்பர் பின்.

சங்கரேசன் மலர்த்தாமத்தை அளித்தான்; மதனா! அதேதற்கு வா, வந்தால்
உன் எண்ணம் பலியாதென்றபடி.

இது தலைவிகூற்று.

30. மேகத் தளவு குழல்வே லிணைவிழி மென்றளிரின்
ஆகத் தளவு நகையாற யான்விட் டகன்றுபொழின்
மாகத் தளவுபர் சீராசை நாதர் மலர்ப்பதத்திற்
போகத் தளவுள மென்ற னெனக்குப் பொருந்துவதே.

(கு-உரை.) மேகத்து அளவு குழல் - மேகத்தின் இயல்பே கூந்தல். விழி
வேல். ஆகம் - உடம்பு. தளவு நகை - மூல்லையரும்பைப்போன்ற பற்கள். குழலை
யும் விழியையும் ஆகத்தையும் நகையையும் உடைய மகளிரை யான் விட்டகன்று.
பொழில் - சோலையானது. மாகத்தளவு - ஆகாயம் வரையில். போகத் தள்ள -
போகும்படி செலுத்துதற்கு. எனக்கு உன்னம் பொருந்துவது எந்நான்.

நகையாரை விட்டகன்று மலர்ப்பதத்தின் யான் போகும்படி என்னைச்
செலுத்துதற்கு எனக்கு உன்னம் வயமாவது எந்நானென இயைக்க.

31. பொருத்தந்தி யானனன் றந்தைதென் கூழைப் புனிதனென்றும்
இருத்தந்தி யான மியற்றநல் லோரித யாவிர்த்தம்
திருத்தந்தி யாக னிதழிநல் காணெங்கள் செய்யகுலக்
குருத்தந்தி யாகக் கொடுத்தா ளிருகைக் குருகையுமே.

(கு-உரை.) பொரும் தந்தி ஆனனன் - போர்செய்கின்ற யானைமுத்தை யுடைய விநாயகக்கடவுளின். இரு தம் தியானம் - பெரிய தம் தியானத்தை. இதயாவிர்த்தம் திருந்து அந்தி ஆகன் - இதயாவிர்த்தம் திருந்துதற்குக் காரணமான அந்திவானம்போன்ற திருமேனியையுடையவர். இதழி - கொன்றை மாலை. எங்கள் செய்ய குலக் குருந்து - எங்கள் குலத்திற் றேன்றிய மங்கையானவன்; குருந்து - குருந்து. குலக்குருந்தென்பது குலக்கொழுந்தென்றது போல்வது. இருகைக் குருகையும் அம் தியாகமாகக் கொடுத்தான்; குருகு - வளை; தியாகம் - கொடை.

இது பாங்குகூற்று.

32. குருக்குங் கலாமதிக் கீற்றுலெங் கூற்றங் குடகிசையில்
இருக்குங் கலாப மயிலனை யீரென்னை யீன்றறற்று
யருக்குங் கலாமனங் காணுர்கண் ணீரு மணிந்தசந்தப்
பொருக்குங் கலார விழிபாகர் கூழைப் புரார்த்தகரோ.

(கு-உரை.) குருக்கும்-நிறம்பெற்றுத் தோன்றுகின்ற. கலாமதிக் கீற்று-கலையையுடைய மதியின் கீற்று; கீற்று-பிறை. கீற்றுகியகூற்றம். குடகிசையில்-மேற்றிசையில். கூற்றம் இருக்கும். மயில் அனைபீர். என்னை என்ற நற்றாயருக்கும் மனம் கல்லாம். சந்தப் பொருக்கும் - சந்தனப்பொருக்கையும். கல்லார விழி பாகர்; கல்லாரம் - கருங்குவினாமலர்.

கலாபமயிலனையீர், மதிக் கீற்றுகிய கூற்றம் குடகிசையில் இருக்கும். நற்றாயருக்கும் மனம் கல்லாம். புரார்த்தகர் கண்ணையும் சந்தனப்பொருக்கையும் காணார்; யான் யாதுசெய்திவன்?

இது தலைவிகூற்று.

33. தகாம் புனைகுழ லாவுடை மாது தழைத்தவள
நகரம் புனைவன நாயக னேமுன் னமன்படரை
நிகரம் புனையும் பொருததன் றோபொன் னெருங்குமுலைச்
சிகரம் புனையும் சிறுமருங் கண்ணய நிர்த்திடவே.

(கு-உரை.) தகரம் - மயிர்ச்சாந்தை. மூலத்து தழைத்த வளநகர மாகிய புண்ணைவன நாயகனே. நமன் படரை - அம்பு - மன்மதனுடைய பாணம்; படர் - ஏவலாளர். உன்னையும் பொருத்ததன்றோ; “கடுக்கண் டனியு மலைத்தது மாரன் கடுக்கினையே” (திருப்புகழ் ஸாரந்தாதி, 10௬.) பொன் - தேமல். சிகரத்தைப் புல்; புல் - தழுவுவாயாக. நையும் சிறுமருங்குகள்.

புண்ணைவன நாயகனே! மன்மதன் அம்பு உன்னையும் பொருத்ததன்றோ? இவன் மயல் தீர்ந்திடப் புல்லியருள்க.

இது பாங்குகூற்று.

34. வேலா வலைய னிடமழு தாக்கும் விமலநிரி

சூலா வலைய முலைம நங் காவுடைத் தோகையனா

கூலா வலையம் பரில்வா னீனையகட் கோதையர்தம்

பாலா வலையகன் றெந்நா ளடைவனின் பாதத்தையே.

(கு-உரை.) வேலாவலையம் - கடலிற் றோன்றிய. விடம் அமுது ஆக்கும் - விடத்தை அமுதமாக்கிய; “ஆலத் தானாகத் தழுதுசெய் தானே” (தே); “ஆலத்தி னுலமு தாக்கிய கோன்” (திருச்சிற்றிம்பலக்கோவையாரி, உ௭.) வல் முலை; ஐயம் மருங்கு; நிரனிறை; வல் - சூதாடுகருவி; ஐயம் - சந்தேகம்; மருங்கு - இடை. வலையையும் அம்பையும் வானையும் ஒத்த கண்ணையுடைய; அயில் - கூர்மை. கண்வலை: “மழைத்தடங்கண் வலையீசும் பெண்ணை” (பாசுவதைப் பரணி, உ௩௭.) ஆவலை அகன்று - ஆசையை நீங்கி. நின் பாதத்தை எந்நான் அடைவன்?

35. பாதார விந்த வராகை முக்கட் பாமவணங்

சாதார விந்த ரணங்களுந் தூள்படக் காய்ந்தநகை

பாதார விந்தழ லாமுனல் காய்பொன் னணங்குமுலை

மீதார விந்த விரகா னலத்தின் வெதும்புவனே.

(கு-உரை.) பாதாரவிந்த - திருவடித்தாமரையையுடையாய். வணங்காதார் - பகைவர்கனாகிய அசுரர்கள். அவிந்து, அரணங்களுந் தூள்பட, நகையா - சிரிப்பையுடையவனே. தார இந்து - வெள்ளியைப் போன்ற சந்திரன். நல்காய் - அருள்செய்வாயாக, பொன் - தேமல். அணங்கு - தலைவியினது. ஆர - நிறைய, விரகானலத்தின் - பிரிவாகிய அக்ஷேபியினாலே. அணங்கு வெதும்புவன்.

பாதாரவிந்த! பரம! ஹையா! அணங்கு வெதும்புவன்; ஆதலால் நல்காய்.

இது பாங்குகூற்று.

36. புவனச் சராசரம் - நானாகும் கூழைப் புனிதனிரா
கவனச் சராசரம் - ன்றியன் றோர்க்கதி ராழிபனித்
தவனச் சராசன வேள்போர் விலக்கிலன் றைபல்சிவ
சிவனச் சராவு மிலையோ வெனுமிளந் தென்றலுக்கே.

(து-உரை.) புவனச் சராசரம் - உலகிலுள்ள சரமும் அசரமும்; திரிபு நோக்கி வல்லொற்று யிக்கது. இராகவன் - திருமால். நச்ச - விரும்ப. ராகவன் ராசதயின்றி நச்சு; அன்று கதிரையுடைய ஓர் ஆழியை அளித்தவன். அ சராசனவேன் - அந்த வில்லையுடைய மன்மதனது. தையல் - தலைவி. சிவசிவ: இரக்கக்குறிப்பு; "சிலையோ கரும்புபொரு கணையோ வரும்புசிவ சிவ வாலி யொன்று முனதோ, இலையோ" (மதுரைக்கலம்பகம், அந்.) நச்ச அராவும் - விஷத்தையுடைய பாம்பும். எனும் - என்று சொல்லுவான். தென்ற லுக்கு - தென்றற்காற் றையுண்பதற்கு.

புனிதன், அளித்தவன், வேனின் போரை விலக்கிலன், தையல், தென்றலை யுண்பதற்கு அவர் அணிந்த பாம்பும் இல்லையோ என்பான்.

இது பாங்கி கூற்று.

பி - ம். "இலையோ வருமிளந் தென்றலுக்கே."

37. தென்மலை யத்தமிழ் தேர்வா ராசையிற் செல்வநாயர்
பொன்மலை யத்த மிசைதரித் தேர்புண்ட ரீகன்புட்பா
கன்மலை யத்த மிருதா மரையருள் காரணர்கா
மன்மலை யத்தமி பேற்கரு ளார்கொன்றை மாலையுமே.

(து-உரை.) தென்மலையம் - பொதியில்மலை, பொன்மலை - மேருமலை யாகிய வில்லை. அத்தம் மிசை - கையின்மேல். புண்டரீகன் - பிரமன். புட் பாகன் - திருமால். மலைய - குடிக்கொள்ளும்படி. தம் இருதாமரை - தம்முடைய திருவடித்தாமரைகளிரண்டையும். காமன் - மன்மதன். மலைப - போர்செய்யா நிற்க.

செல்வர், தரித்தோர், காரணர், கொன்றைமாலையைத் தமிழேற்கு அருளார்; அதனாற் காமன் மலைகின்றான்.

இது தலைவிகூற்று.

பி-ம். "செம்மலையர்"

38. மாலை யிராவணப் பாகன் பணிவர ராசைநம்பர்
வேலை யிராவணம் செற்றோற் கிறைபவர் வெற்பில்வெய்ய
பாலை யிராவணப் பைங்கோதை சென்றனன் பார்க்கினக்கோர்
சோலை யிராவணம் கெவ்வாறு பின்பு தொடர்ந்தனளே.

(து-உரை.) மால் - பெருமையைடைய. அயிராவணப்பாகன் - இத்திரன்; அயிராவணம்-இராவதம்; “உயரையிராவண வாகனத் தோன்முத லம்பர்” (திருமழலைத்திரிபந்தாதி, ௨௦.) வேலை இராவணன் - கடல்குழந்த இலங்கையிலுள்ள இராவணனை; வேலை : ஆகுபெயர். செற்றோன் - இராமன், பாலை - பாலிலிவத்தில். இராவணன் பைங்கோதை - இராத்நிரியின் கிறத்தையுடைய கூந்தலையுடையான். இரா - இராது. அண்ணற்கு - தலை வனுக்கு.

நம்பர், இறையவர் இவரது வெற்பிற் பாலிலிவத்திற் கோதை சென்றனன்; அங்கே சோலை இராது; எவ்வாறு தொடர்ந்தனன்.

இது செவிலிகூற்று.

39. தொடரும் பலபிணி தீரநெஞ் சேயொன்று சொல்குவன்கோர்
இடரும் பலபய மென்னுமுன் காத்தவ னேத்தும்கிண்மேற்
படரும் பலவு புடைகுமுன் கூழை பரவுபிறை
அடரும் பலதுக் கிபமனம் மேல்வர வஞ்சுவனே.

(து-உரை.) இடர் உம்பல் - முதலையினால் துன்பத்தை அடைந்த கசேத்திரன். காத்தவன் = திருமால். படரும் - செல்லும். பலவு = பலாமாக் கன், ஏத்தம் கூழையென்க, பிறை அடரும் = பிறையை வென்ற, பல் அதுக்கி, யமன் நம்மேல் வர அஞ்சுவன்.

நெஞ்சே! கேள்; கூழையைப் பரவு; பரவினால் யமன் நம்மேல் வர அஞ்சு வன்.

40. அஞ்ச மனைய வுமையாள்பின் னேகி னசலமுந்நீர்
கஞ்ச மனையவள் பின்னேகி னேரு கலங்குவதென்
நெஞ்ச மனையன் மால்பணி கூழை நிமலர்வெற்பில்
வெஞ்ச மனையடர் கண்ணுளு மவ்வண்ண மேவுவனே.

(கு-உரை.) அஞ்சம் - அன்னப்பறவையை, அசலம் - இமயமலை, அசலம் உமையாள்பின்னே ஏசின். முந்நீர் - பாற்கடல். கஞ்சம் மனையவன் - தாமரைபை இருப்பிடமாக உடைய திருமகன். முந்நீர் திருமகளின்பின் ஏசின். ஏரு - நீயும் தலைமகளின்பின்னே செல்வாயாக, அனே - அன்னையே, அன்னையே! நெஞ்சம் கலங்குவது என்? சமனே அடர்க்கும் கண்ணையுடையவனும்.

சிவபெருமானே மணந்துசென்ற உமாதேவியின்பின் இமயமலையும், திருமலை மணந்துசென்ற திருமகளின்பின் பாற்கடலும் சென்றிருக்குமாயின் நீயும் தலைவியைத்தேடிப் பின்செல்லுதலும் இரங்குதலும் பொருந்துமென்றபடி, மணந்த மகளிர் கணவன்பின் செல்லுதல் உலகஇயல்பு; ஆதலால் நீ வருந்தா தொழி என்பது கருத்து, “சங்க மலைக்குந் திருப்பாற் கடனென்று தான் பயந்த, செங்க மலைக்குமுன் பிற்சென்ற தோயின்னுஞ் செம்மலும்போய்ப், பங்க மலைக்கு வழங்குபிரான்புக லார்பயில்வார், துங்கம லைக்குமி தொக்கும்” புகலூரந்தாதி, ௩௫.

இது தலைவனுடன் சென்ற தலைவியை நினைந்து இரங்கிய செவிலிக்கு மிக்கோர் ஏதுக்காட்டல்.

பி-ம், “முன்னீர்”

41. மேவிய கங்கை புனையும் பிரான்மலர் வேதியனான்
பாவிய கங்கையி லேற்றிரந் தோன்மென் பணிலம்வராக்
கூவிய கங்கைய லாரஞ் சொரிதருங் கூழைசென்ற
வாவிய கங்கை மடவார் கலவி மயக்கத்தையே.

(கு-உரை.) மலர்வேதியன் - பிரமனது, உன் பாவிய கம் - தசை நிறைந்த தலையில், பணிலம் - சங்கக்கன், வரா - வந்து, கூவிய - முழங்கின வாசி, கங்கையால் - வயல் வரம்பின் பக்கத்தில், ஆரம் - முத்தை, பணிலம் சொரிதரும், சென்று அவாவி, அகம் - மனமே, மயக்கத்தைக்கை; கை - வெறுப்பாயாக.

அகமே! பிரான், இரந்தோனது கூழைசென்று அவாவி, மயக்கத்தைக்கை என இறையக்க.

42. மயங்கத் தராதல மங்கையர் கைப்பலி வாங்குமணிப்
புயங்கத் தராதவன் பல்லுகுத் தோர்வரைப் பூவைமுலை
முயங்கத் தராதர வுண்டுதென் கூழையின் முத்தமிழ்கொண்
டியங்கத் தராதவர் பானெஞ்ச மேயென்கொ லேற்பதவே.

(கு-உரை.) தராதல மங்கையர் மயங்க, மணிப் புயங்கத்தர் - மணிகளை யுடைய பாம்பை அணிந்தவர்; புயங்கம் - பாம்பு. ஆதவன் பல் - சூரியன் பல்லை, வரைப்பூவை - உமாதேவியாரது. முயங்கு அத்தரது ஆதரவு தென்கூழையில் உண்டு. முத்தமிழ்கொண்டு - முத்தமிழ்ச்செய்யுட்களை இயற்றிக்கொண்டு. இயங்க - இயங்குதற்கு, ஏற்பது - இரப்பது.

கெஞ்சமே! கூழையில், புயங்கத்தர், உருத்தோர், அத்தரது ஆதரவுண்டு; தராதவரால் முத்தமிழ்கொண்டு ஏற்பது என்கொல்?

43. ஏற்றின னாக வனத்தன்முன் பேரயிவ் விளம்பிறைவெண்
கேற்றின னாக வனத்தந் தருமென் கிறுபையொடு
சாற்றின னாக வனத்ததத் தாய்சம்ப ராரிவந்து
தோற்றின னாக வனத்தவ ளாருயிர் சோருமென்றே.

(கு-உரை.) நாகவனத்தன் - புண்ணைவனத்தான். பிறையாகிய வெண் கீற்றானது. இனனாக அனத்தம் தரும் - சூரியனாகத்தோன்றித் துன்பத்தைத் தரும்; அனத்தம் - அனர்த்தம். என் - என்பாயாக, இன்னல் சாற்று - தன் பத்தைச்சொல். நாகவனத்த தத்தாய் - நாடிப்பச்சையின் நிறத்தையுடைய கிளியே; வன்னம் - வர்ணம். சம்பராரி - மன்மதன். ஆ; ஐயோ, கவனத்தவன் - மிக்க கவலையையுடையவனது.

தத்தாய்! நாகவனத்தன்முன்பாய்ப் பிறைக்கீற்று இனனாக அனத்தம் தரு மென்பாயாக, பின்னும் சம்பராரி வந்து தோற்றினன்; அதனால் கவனத்த வன் உயிர்சோருவானென்று இன்னலை அருளொடு சாற்றுவாயாக.

இது கிளிவிடுதலுது.

44. சோர்வரு மந்த ரதியனை யாளுகொண்டு தோகையன்னீர்
தேர்வரு மந்த ரவிவால் பார்க்குந்தென் கூழையிற்புள்
ஊர்வரு மந்தர நாதனும் போற்ற வருகியருள்
கூர்வரு மந்தரத் திண்புய மாலே கொடுத்திலரே.

(து-உரை.) அருமந்த ரதியனையாள் சோர்வுகொண்டு, ரவீவருநலைப் பார்ப்பாள்; ரவி - சூரியன், புள் ஊர்வரும் - கருடப்பறவையையும் அன்னப் பறவையையும் ஊர்பவர்களாகிய திருமாலும் பிரமதேவனும், அருள்கூர்வரும் - அருள்கூர்பவராகிய சங்கரர்; உம்மை: அசைநிலை; உயர்வுசிறப்புமாம். மந்தர மலைபோன்ற திண்ணிய புயத்தில் அணிந்துள்ள மாலையை.

சூரியன்வருநலைப் பார்த்தல் இரவுநீடுபருவரால் நீங்க; இரவுநீடுபருவராலென் பது புறத்தினையிலுள்ள பெண்பாற்கைக்கிளையில் ஒருதுறை.

தோகையன்னீர்! ரதி அனையாள் சோர்வுகொண்டு ரவிவரலைப் பார்க்கும், கூழைநாதர் மாலையெடுத்திலர்.

இது பாங்கிகூற்று.

45. கொடுங்கலி யானெஞ் சேபெறி வான் பவக் குன்றினேவே
கொடுங்கலி யானே யுகைத்தோன்றென் கூழை யுகந்தபிரான்
கடுங்கலி யானே கரும்புணக் கண்டவன் காசினிகுழ்
கெடுங்கலி யானைய னத்திபங் காளனென் னித்தமுமே.

(து-உரை.) கலித்துண்பத்தால் கைகின்ற கெஞ்சே; கலி - வறுமை, பவ மாகிய குன்றினே வேரொடும் கல்லி எறிவான்; பவம் - பிறவி. ஆனை - இட பத்தை. மதுரையிற் கல்லாலாகிய யானே கரும்பை உண்ணச் செய்தவன், கெடுங்கலி ஆம் நயனத்தி - உமாதேவியார்; கலி - கடல். என் - என்பாயாக.

கெஞ்சே! நித்தமும் எறிவான், உகைத்தோன், பிரான், கண்டவன், பங்கானன் என்று சொல்வாயாக.

46. நித்தம் பயிலர தென்கூழை வாழு நிமலமத
மத்தம் பயில காவணிந் தோய்மத வேள்விநித்த
கொத்தம் பயில வருமா வியைமைக் குவளைகிழி
தத்தம் பயில கிதழியெவ் வாறு தரித்திடுமே.

(கு-உரை.) நித்தம்=நிருத்தம்-நடனம்; “நிருத்தம் பயின்றவன்” (திருச்சீற். ௬௨.) மதமத்தம் - ஊமத்தைப்பூவையும்; “கள்ளார்ந்த பூக்கொன்றை மதமத்தம் கதிர்மதியம், உள்ளார்ந்த சடைமுடியெம் பெருமாளுர்” (நே.) பயிலலு அரவு; பயம்பை - படம்; “பயிலத்தி மேவித் துயில்கூ ராங்கர்” (திருவாங்கத்தந்தாதி, ௪௯.) கொத்து அம்பு; எழுவாய், அம்பு ஆவியை அயிலவரும். விழித்தது அம்பை - கண்ணீரை. இலவு இதழி - இலவம்பூவைப் போன்ற இசையுடைய தலை.

அணிந்தோய்! வேள்விடுத்த அம்பு ஆவியை அயிலவரும்; விழித்தது அம்பை இதழி எவ்வாறு தரிப்பான்?

இது பாங்குகூற்று.

47. இடுவந்தி யாயுரைக் கும்பனி நீரென் றிறைப்பர்வென்றிர்
கொடுவந்தி யாழ்மொழி நல்லார் பொருங்கொடி யோனையின் னும்
அடுவந்தி யாநின்ற பேர்க்குநள் கூழை யமலவைசைக்
கடுவந்தி யார்பொறுப் பார்வெறுப் பகமிடுங் கைவந்தியே,

(கு-உரை.) யாய் இடுவந்தி உரைக்கும்; இடுவந்தி - குற்றமில்லாதவர்மேற் குற்றத்தை ஏற்றிச் சொல்லும் சொல்; ‘பொற்கொல்லனது நெஞ்சம் இடுவந்தி உறுதலைப் புரிந்துகொக்க’ (சீலப். ௧௬: ௧௧௭-௨௦, அடியார்.) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க. கொடுவந்து - கொண்டுவந்து. நல்லார் - தோழிமார். நல்லார் வென்றரைக் கொடுவந்து பணிநீரென்று இறைப்பர். கொடியோனை - மன்தனை. அடு - அடுவாயாக. வந்தியாநின்றபேர்க்கு - வணங்குபவர்க்கு. வணக்கநி - பழிமொழியாகிய வீஷத்தை. வந்து: உரைநடை; பரிமேலழகருரையிலும், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசஸ்வாமிகள் உரையிலும் வழக்கிலும் இச்சொல் மிகவும் காணப்படும். கைவந்தி - தோளில் அணியப்படும் ஆபரணம்; “வணங்கிவைப் பணைத்தோன்.....வயக்குறு வந்திகை” (முதுரைக்க. ௪௧௪-௫) என்பதனையும் அதன் உரையையும் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

இது தலைவிகூற்று.

48. வந்திக் கமலங் கவிர்சடை மேல்வையை மண் சுமந்தோர்
நந்திக் கமல மணிசொரி கூழையி னம்பர்மதத்
தந்திக் கமலங் கலையொழித் தோன்பணி சங்கரரென்
றுந்திக் கமல முதித்தோன் விதிப்ப தொழிநெஞ்சமே.

(கு-உரை.) வந்திக்கு - செம்மனச்செவ்வென்னும் பிட்டுவாணிச்சிக்கு,
அம் அலங்கு - ஆகாயசங்கைகீர் வினங்குகின்ற, நந்து இக்கு - சங்கமும் கரும்பும்.
அமலம் - குற்றமின்மை. மணி - முத்துக்களை. மதத்தந்தி - கசேந்திரன். கம்
மலங்கலை - கீரில் மயங்குதலை. ஒழித்தோன் - திருமால், என்று - என்று துதித்து.
உந்திக்கமலம் உதித்தோன் - பிரமன். விதிப்பது - இனிப் பிறப்பிப்பதை.

நெஞ்சமே! சுமந்தோர், நம்பர், சங்கரரென்றுசொல்லிப் பிறத்தலை
ஒழிப்பாயாக.

பி-ம். “உதிப்போன் விதித்தது”

49. ஒழியா யிரங்கலை யோனிய மேயென் றுரைத்துதவீர்
விழியா யிரம்படைத் தோன்பணி கூழை விமலர்ப்பந்தார்
பழியா யிரண்டு மருப்போ தொருத்தனைப் பார்ப்பதென்மால்
வழியா யிரந்தக னீரன்றி வேறில்லை மங்கையோ.

(கு-உரை.) இரங்கலை ஒழியாய், ஒவியமே - சித்திரம்போல்வாய், பைந்
தாரை உதவீர். பழியாய் - குடிக்குப்பழி உண்டாகும்படி; ஆய் - ஆக. இரண்டு
மருப்பு ஒது ஒரு தனை - இரண்டு மருப்புக்களையுடைய சொல்லப்படுகின்ற ஆட்
டினை; ஒரு-ஆடு; “ஒருத்திக் கொருவன் பகையோ” (துளிப்பாடல்.) பார்ப்பது
என்-வெட்டப் பார்ப்பதற்குக் காரணம் யாது. மால்வழி ஆயிர் - மயக்கம்தோன்
றிய வழியை ஆராயாமலிருக்கின்றனீர். நீர் அந்தகன் அன்றி - இந்த ஆட்டுக்கு
நீர் அந்தகனாக வள்ளீரே யல்லாமல்; அந்தகன் - யமன். மங்கையரே யென்றது
செவிவீத்தாய் முதலிய ஐவரையும் நோக்கி.

மங்கையரே! தாரை உதவீர்; ஒருத்தனைப் பார்ப்பது என்? ஆயிர்; நீர் அந்த
கன் அன்றி வேறில்லை.

இது பாங்கி வெறிவிலக்கியது.

50. மங்கைக்கு வாம மளித்தருள் கூழை வாதவிளம்
கொங்கைக்கு வாமதி யொன்றே பகையொரு கோடிக்கெட்டேன்
சங்கைக் குவாமங்கை பெற்றா ளவள்பெற்ற தானையீவள்
அங்கைக்கு வாம மணர்சிறு கூட லளித்ததுவே.

(கு-உரை.) மங்கைக்கு-உமாதேவியாருக்கு. வாமம்-இடப்பாகத்தை. இவள் கொங்கைக்கு - தலைவிக்கு. உவாமதி ஒன்றே பகை - கலை நிரம்பிய சச்சிரன் ஒன்றும்பொ பகை? கெட்டேன் - ஐயம். சங்கை - இவள் வளையல்களை. கு ஆம் மங்கை - பூமியாகிய மடந்தையானவள். வளையல் என் னுலிப் பூமியில் வீழ்ந்துவிட்டாள் என்றபடி. அவள்பெற்ற தானை யென்றது கடலினை; தானை - ஆடை. இவள் அங்கைக்கு - தலைவியினது கைகளுக்கு. வாமம் - அழகு. மணர்சிறுகூடல் - மணலில் எழுதப்படும் சிறிய கூடற்சுழியினை. பூமியாகிய பெண்ணுக்கு இவள் வளையல்களை அளித்தாள்; அவள் ஆடையாகிய கடல் இவள் கூடற்சுழி எழுதுவதற்கு மணலை அளித்தது; இது பரிவருத்தனையணி.

வரத! தலைவிக்கு மதி ஒன்றுதானா பகை? வேறு கோடி பகைகள் உள்ளன. உம்முடைய விரகத்தால் இவள் கைவளையை இழந்தாள். கூடற்கரையிலிருந்து மணலிற் கூடற்சுழியைச் சுழிக்கின்றாள்; இரங்கியருள்வேண்டும்.

இது பாங்குகற்று,

பீ-ம். “அளித்தவர் கூழை” “ஒரு கோடியன்றே”

51. அளித்தடங் காவிய லர்விழி யாவுடை யம்மைபங்கர்
நளித்தடங் காவியல் சார்க்குழைச் சங்கரர் நாட்டெழுகார்
களித்தடங் காவிய மண்கா ணதைக்கடுந் தேர்விடுத்தே
தளித்தடங் காவிய யருள்வல வாலொரு தையலுக்கே.

(கு-உரை.) அளிவையும் காவியல்களையும்போன்ற விழியையுடைய, நளித் தடங் கா? குளிர்ச்சியையுடைய தடமும் காவும். நாட்டு - நாட்டில். கார் - மேக மானது, களித்து அடங்கா இயமன் காண். அதை - அம்மேகத்தை. தள்ளித்தடு; தள்ளி - தொகுத்தல்விசாரம். வலவா - தேர்ப்பாடனை, தையலுக்கு அங்கு ஆவி அருள்.

வலவா! நாட்டில், கார் இயமன்காண்; அதைத் தடு; தையலுக்கு ஆவியை அருள். நீ வினாந்துசெல் என்பது கருத்து.

இது மீன்மீவரும் தலைவன் பாகனுக்குச் கூறல்.

பீ-ம். “காவியல் குழ்குழை”

52. தைய லருந்தளிர் மேற்சரு காமிவ டன்னுயிரை
மைய லருந்த லாவதெந் நான்மதி போலொளிரச்
செய்ய லருந்தண் கமலமுத் தீனுந்தென் கூழைப்பிரான்
கைய லருந்த வருமுனம் வேடனைக் காய்ந்தவனே.

(து-உரை.) தையல் அருந்தளிர்மேல் சருகு ஆம் - தலைவி தளிர்ப்பாய
லின்மீது காமவெப்பத்தால் சருகுபோல்கின்றாள். இவன் உயிரை, மையல் -
மயக்கம், ஒளிர - ஒளிரும்படி. செய்யில் அலரும் கமலமானது முத்தை நனு
கின்ற. ஒளிர முத்தினும், பிரான் : விளி. கையிலுள்ள அலர்களை உந்துதற்கு
வேள்வரு முன்வமே; வேள் - மன்மதன்; வேந்தன்னை.

கூழைப்பிரானே! காய்ந்தவனே! இவளுயிரை மையல் அருந்துதல் நீக்கு
வது ஏக்காவம்? அருளவேண்டு மென்றபடி.

இது பாங்குகூற்று.

பி-ம். “மைய லருந்த வருவதென்மை”

53. காயத் தகன முறமுன மானிகைக் கொள்ளம்மை
ஆயத் தகனமர் செய்யாமுன் கூழையானைமதம்
போயத் தகனவ நென்னவெய் போன்கண் பொதுத்தவனை
நேயத் தகனளி னத்தாள் பணிய நினைநெஞ்சமே.

(து-உரை.) காயம் - உடம்பு, தகனம் உறமுனம், ஆய் - ஆய்கின்ற.
அந்தகன் அமர் செய்யாமுன்; அந்தகன் - யமன், மதம்போய்-செருக்குக் கெட்டு,
அந்தகன் என்ன - குருடனென்றசொல்லும்படி. வெய்யோன் கண் - சூரிய
னுடைய கண்ணை. பொதுத்தவனை-துளைத்தவனை. நேயம் த-அன்பு பொருந்த.

நெஞ்சமே! காயம் தகனம் உற முன்னம், அந்தகன் அமர்செய்யாமுன்னம்
அதனது தானைப் பணிய நினை.

பி-ம். “அமர் செல்லாமுன்”

54. நினைவா ரிதய நிறைந்திருப் பார்புண்ணீ ரீழலுற்றோர்
கனைவாரி தன்னில் விடம்வாரி யுண்டருள் கண்டர்வெற்பில்
எனைவா ரிதமுற வேயுரைப் பார்பச் சிளங்கிளிகளாள்
நினைவா ரிதனிற் சிலநா ளிருந்த திருந்திழைக்கே.

(கு-உரை.) நினைவார் - நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய, கனை வாரி - முழக்குகின்ற கடல். என் நைவு - என்னுடைய தளர்ச்சியை. இதம் உற ஆர் உரைப்பார், நினை வார் இதனில் - நினைப்புனத்தே இருந்த நீண்ட பரணின் மீது.

கினிகான்! என் நைவைத் திருந்திழைக்கு ஆர் உரைப்பார்.

இது தலைவன் வறுக்கனநாடி மறுகல்.

55. இழையா வைபுமிழம் தாளென்செய் வாளிரக் காள்கருணை
மழையாவை யுற்பல மைவிழி பால்வா ராசையெந்தாய்
தழையாவை யுன்னத வெற்பான் மழையைத் தடுத்தளித்தோன்
குழையாவை யுற்ற கதிராழி வேண்டக் கொடுத்தவனே.

(கு-உரை.) இழை யாவையும் - ஆபரணங்களுையெல்லாம், இரங்கு ஆள் - இரங்குவாயாக, ஆள்வாயாக. உற்பலம் - கருங்குவளை, மைவிழி - தலைவி; மைவிழிபாற் கருணைவை, தழை ஆவை - தழைத்த பசுக்களை, உன்னத வெற்பால் - உயர்ச்சியுள்ள கோவர்த்தனசிரியால். ஆவை அளித்தோன் - திருமால், குழையா வேண்ட - குழைந்து பிரார்த்திக்க, ஆழி - சக்கரத்தை, வேண்ட ஆழிகொடுத்தவனே.

எந்தாய்! கொடுத்தவனே! மைவிழிபால் இரங்கு, ஆள், கருணையை வை.

இது பாங்குகூற்று.

56. தவமணி மாஸொழி யேற்கருள் பார்த்தட் சடிஸகவுத்
துவமணி மார்ப புவனமும் வானுஞ் சுடரொனநிற்
பவமணி மாக மளந்தோய்செம் மேனிய பச்சைவண்ண
நவமணி மாளிகை சூழ்குழைச் சங்கர நாரணனே.

(கு-உரை.) தவம் மண்ணி - தவத்தைச்செய்து; மண்ணி - பண்ணி; "ஆவதிமண்ணி" (மதுரைக். சகசு) என்பதன் உரையைப் பார்க்க. பார்த்தன் - பாம்பையணிந்த, கவுத்துவமணியை அணிந்த மார்ப, புவனமும் வானும் சோதி வடிவங்கொண்டு நிற்பவனே; "சோதியே சுடரே" (திருவாசகம்.); புவனம் - பூமி. மண்ணையும் இந்த மாகத்தையும் அனந்தவனே; மாகம் - ஆகாயம்.

இதில் சங்கரர் நாராயணர் ஆகிய இருவருடைய செயல்கள் முறையே கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்கரநாரணனே! அருள்;

57. நார மறுகு வளைமதி குடிய நாகவனத்

தோர மறுகு வளைகவர் தாரினிச் சொல்வதென்மால்

பார மறுகு வளைபோ விவன்படு பாளிமதன்

சார மறுகு வளைதனக் காரிங் கெதிர்திற்பரோ.

(கு-உரை.) கார்த்தையும் அறுகையும் மதியையும் குடிய; நாரம் - நீர்; கங்கை, நாகவனத்தோர். அம் மறுகு - அழகிய வீதியில், சொல்வது என்-
சொல்வது யாது. மால் பாரம் - மயக்கம் பாரமாக உள்ளது; “உயிர்தவச் சிறிது
காமமோ பெரிதே” (குறங். ௧௮.) இவன் ஐயோ மறகுவன். படுபாவியாகிய
மன்மதனது. சாரம் அறு குவளைதனக்கு ஆர் இங்கு எதிர்திற்பர். குவளை
கொலைப்பாணமென்பது இங்கே அறியற்பாலது.

இது பாங்குகற்று.

பே-ம், “பார மறுகு வளைபோ விவன்படு”

58. எதிராடி யங்க மிலானென்செய் வான்மை யெழுதுகண்முத்

துதிராடி யங்க மதியழ லாதொளிர் பூணணிந்து

கதிராடி யங்கனை பார்க்குநின் மலைகண் டாற்சுடலை

அதிராடி யங்கனை தென்குழைச் சங்கர வற்புதனே.

(கு-உரை.) எதிர் - எதிரே, ஆடி - போர்செய்து. அங்கமிலான் - மன்
மதன், அங்கமிலான் எதிராடி என்செய்வான், கண் முத்துதிரான் - கண்ணீரை
வீழ்த்தான், தியங்கும்படி மதியானது வெம்மையைத் தாராது, பூணை அணிந்து,
ஆடியை அங்கனை பார்ப்பான்; ஆடி - கண்ணாடி; அங்கனை - பெண்; என்றது
தலைவியை, அதிர ஆடியவனே; “அதிரவீசியாவாய்” (திருஞான, தே.);
அதிர: தொகுத்தல்விகாரம்.

ஆடியவனே! அங்கனனே! சங்கர! அற்புதனே! நின் மாலையைத் தலைவி
காண்பாளாயின், அங்கமிலான் என்செய்வான்? இவன் கண்முத்துதிரான்; மதி
அழலாது; இவன் ஆடியைப் பார்ப்பான்.

இது பாங்குகற்று.

59. அற்புத வந்தரி யேத்திய கூழை யமலவிம

வெற்புத வந்தரி யோடுமென் னெஞ்சகம் வீற்றிருக்கப்

புற்புத வந்தரி பூண்முலை யார்க்கன்பு பூண்டமயற்

கற்புத வந்தரி யார்புரம் போலென்று காண்பதுவே.

(கு-உரை.) அற்புத. வந்து அரி ஏத்திய; அரி - திருமால். இம வெற்பு - இராமையலை. உதவு - பெற்ற. அந்தரியோடும் - உமாதேவியாரோடும். தேவரீர் வீற்றிருக்க. புற்புதம் - குமிழிபைப் போன்ற. அம் தரி - அழகைத் தரித்த. புற்புதம் கொங்கைக்கு உவமை. மயல் கற்புதவம் - மயக்கமாகிய கற்புதவம்; கற்புதவம் - கல்லாவாகிய கதவு. தரியார் - பகைவரது.

அற்புத! அமல! அந்தரியோடும் என் நெஞ்சகம் வீற்றிருக்க, மயக்கற்புதவம் புரம்போல் இல்லையாதலை என்று காண்பது? தேவரீர் என் நெஞ்சில் வீற்றிருந்தால் என்மயல் நீங்கிவிடுமென்பது கருத்து.

60. காணு திருவ ரடிமுடி தேடுங் கணகசபை
வாணு திருவர ாசைபெந் தாய்செம் மணிப்புயங்கப்
பூணு திருவர மாதனை யாண்மயல் பூண்டுநிறை
பேணு திருவர வேல்கிழி யார்வசை பெற்றனளே.

(கு-உரை.) கணகசபை வாணு. செம்மணி களையுடைய புயங்கமாகிய ஆபரணத்தையுடையாய்; புயங்கம் - பாம்பு. திருவாகிய வரமாதை அனையான்; தலைவி; வரம் - விசேடம். நிறை - மறைபிறாரியாமை; “நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை” (கூலி. கடந். கட.) அரத்தையும் வேலையும்கொண்ட இருவிழிகளையுடைய பெண்டிர் கூறுகின்ற. வசை-பழிமொழியை.

கணகசபைவாணு! ஸக்காய்! பூணு! திருமாதனையானாகிய இவன் நிறையைப் பேணாமல் வசையைப் பெற்றனன்; அருள்வாயாக.

இது பாங்கிகூற்று.

61. பெற்றத் திலக வுலாவரு வரென் பிழைமதிபின்
பற்றத் திலக னுதல்பசகர் கூழைப் பாமர்சிலா
முற்றத் திலக மகிழ்வோடு மென்னை முயங்கியல
கற்றத் திலக மளவுமெண் ணுரென்ன கற்பனையே.

(கு-உரை.) பெற்றது - இடபத்தில். என் மதி பின்பற்ற உலாவருவார், வுலாவருவார் - அருவியைப் போலும். அல் அகற்ற - இருளைப்போக்குவதற்கு. மென்னை அல்லாத முயங்கியலும்; திலகம் - ஒருவகைக் குன்றிமணி. என்ன கற்பனை - என்னவித; கற்பனை - ஏற்பாடுமாம்; “கற்பனையத்தனை யென்பிற விக்கு” புகலூர்ந்தாதி, 10.

இது தலைவிகூற்று.

62. கற்பகக் காநிழ லுற்றேன் பணிசங் கரநமனு
 டம்பகக் காநிமிர் தென்குழை வாண திவாகரனிற்
 பொற்பகக் காநிற் கும வெண்ணில வாலம் பொதியவுபர்
 வெற்பகக் காநில விற்கொடி தாபிந்த மெலவிபற்கே.

(கு-உரை.) நமனுடைய உடல் பகும்படி; பக - பிளவுபடும்படி. திவா
 கரனில - சூரியனைப்போல. பொற்ப - பொலிவுடையவரே. (சந்திரன்) கக்கா
 நிற்கும் வெண்ணிலவு ஆலம்; சந்திரன்: தோன்றா எழுவாய். பொதிய உயர்
 வெற்புஅகக் கால் - தெனற்காற்ற. நிலவின் - நிலவைக்காட்டிலும்.

இது பாங்கிகுற்ற.

63. இயலரு காவணஞ் சங்கத்தி லேறு பிறைவாநறை
 பெயலரு காவணங் கன்பர்க்குள் ளாசிரந்தப் பெற்றிசெய்யார்ச்
 கயலரு காவண மேனியர் கூழை யணிநகர்க்கும்
 வயலரு காவணங் காண்கடந் தேம்வெய்ய வன்சுரமே.

(கு-உரை.) இயல் - இயற்றமிழ். அருகாவணம் - குறையாதவாறு. நறை
 பெய் அலர் உகா வணங்கு அன்பர்க்கு; உகா - உருத்து. செய்யார்க்கு அயலர்.
 உகர்வண்ணம் - செடாத அழகையுடைய. வயல் அருகு ஆவணம் காண் -
 வயலருகே உள்ள கடைவீதியாகும் இது. வன்சுரத்தைக் கடந்தேம்.

இது தன்பதியடைந்தமை தலைவன் தலைவிக்குச் சாற்றல்.

64. வன்னி கரந்தை யறுகா ராவ மதிமுடித்த
 சென்னி கரந்தையம் பெய்வோனைக் காய்ந்தவன் சிற்றிடைதான்
 மின்னி கரந்தைய லோர்பாகன் கூழை விமலன்வெற்பா
 கன்னி கரந்தை வாவெல்ல லாஞ்சிலைக் காமனையே.

(கு-உரை.) வன்னி - வன்னிபத்திரம். ஆர் அரண் மதி - ஆத்தியையும்
 பாம்பையும் சந்திரனையும். சென்னி - திருமுடியையுடையார். கரந்தை அம்பு
 எய்வோனை - மன்மதனை. சிறு இடை; மின் நிகர் அம் தையல் - உமாதேவியார்;
 சிற்றிடைக்கு மின்னல் உவமை. தான்: அரைநிலை. கன்னியின் கரம் தைவரச்
 சிலைக்காமனை வெல்லலாம்; கன்னியின் கரம் தைவர - தலைவியின் கையைப்
 பற்றினால்; பாணிக்கிரகணம்செய்யப்படு கருத்து.

இது பாங்கி உலகியலுரைத்தல்.

65. காமனம் பாவிடர் கொண்டுமின் னாழ்மலை கண்டுமையங்
காமனம் பாவிடைக் கண்டியில் வேன்கம லாசனனைங்
காமனம் பாவிடைக் கண்ணிவைத் தோயென்று கைதொழுதற்
காமனம் பாவி யெனுங்குழை வாழ்கறைக் கண்டனையே.

(து-உரை.) காமன் அம்பாவு. மயங்காமல் நம்பு. ஆல் இலைச்சண் துயில்
வேன - திருமால். ஐந்து கா மன் - இந்நிரன். அழகிய பக்கத்தில் இளங்கன்னியை
வைத்தோய். என்று தொழுதற்கு ஆம் மனத்தைப் பாவி. எனும் - என்று திரு
மால் முதலியவர்கள் பிரார்த்திக்கும்.

நெஞ்சே! கறைக்கண்டனே நம்பு.

66. கண்டலம் போதிநண் டானவர் கூழையிற் கண்ணுதலார்
கண்டலம் போதிகழந் தோர்ச்சங்க ரேசர் கனவராமேற்
கண்டலம் போதிசொல் மென்கோதை மைவிழிக்கன்னியிடை
கண்டலம் போதி யனிகா ளிருக்கக் கருதுகவே.

(து-உரை.) கந்தலம் போது இரண்டு ஆனவர்; போது - சந்திரசூரியர்.
போது : ஆகுபெயர். கண்டல் அம்போது - தாழம்பூவை. கண்டு சொல், அல்
கோதை, அம்போதி விழி; நிரனிறை; கண்டு - கற்கண்டு, அல் - இருள், அம்
போதி - கடல், கோதை - கடந்தல். கன்னியின் இடையைக் கண்டு. ஒதியிலுள்ள
வண்டிகளே! இருக்க - கடந்தலில் இருக்க, இடையின் மென்மையைக் காணின்
நீர் கடந்தலில் இருக்கமாட்டீர் என்றபடி.

இது தலைவன் வண்டோச்சி மருங்கணைதல்.

67. கருமங் கவலை நெறியால்வந் தெம்மைக் கலக்கவெழு
கருமங் கவலைநெஞ் சேவா ராசைக் கதிரவனி
கருமங் கவலை நதிருடி யென்றுகை கூப்புவதே
கருமங் கவலை யினிவேறு வைக்கக் கடவதன்றே.

(து-உரை.) கருமம் - வினைகள். கவலைநெறியால் - கவர்த்த பலவழிக
ளால். கலக்க - கலந்துகொள்ளுதலால். எழு கரு மங்க - எழுகின்ற பிறவி
யானது மங்குப்படி. வல்லை - விரைவாக, வரராசையிலுள்ள. கதிரவன் நிகரம்
அங்க! அலைநீதியைச் சூழியவரே! என்று வல்லை கைகூப்புவதே கருமம். இனி
வேறு கவலை வைக்க. கடவது அன்று - உனக்கு உரித்தன்று.

68. கடந்தர் தனமென் முலைமருங் கரள்பங்கர் காவில்வண்டு
கடந்தர் தனமென் றிசைபாடுங் கூழைக் கறைமிடற்றார்
கடந்தர் தனவெற்பை மீறும் புயத்தர் கடுக்கைநல்கார்
கடந்தர் தனங்க மெனவரும் பாவிக்கருங்கங்குலே.

(கு-உரை.) கடம் - குடம்; தந்து - தூல். மருங்கு - இடை, கடம்அன்ன முலை; தந்து அன்ன மருங்கு; றிபணிறை. மருங்கார் - உமாதேவியார், காவில் - சோலையில். வண்டுகொள் தந்தத்தனம் என்று இசைபாடுமீ; தந்தத்தனம் : தானக்கட்டு. கறை - விடம். அம் தன வெற்பை - மேருவை; தனம் - பொன். வெற்பைக்கடந்து மீறும் புயத்தர். கடுக்கை - கொணிறைமாலையை. கடு - விடம். அந்து - ஒருவகைப் பூச்சி. அந்தன் - யமன். பாவிக்கருங்கங்குல கடுமுதலியவற்றின் அங்கம்போலே வருமென இயைக்க.

கறைமிடற்றார் நல்கார்; கங்குல் வரும்.

இது தலைவிகூற்று.

69. கங்குலை மாலை யனைபமென் கோதை கலாமதிபம்
கங்குலை மாலை யனலதன் மேன்மெழு கானதென்னங்
கங்குலை மாலை யனோர்கூழை நம்பராக் காலமயக்
கங்குலை மாலை யநுள்வரென் றேயமுங் கண்பிசைந்தே.

(கு-உரை.) கங்குலை - இரளை. மாலை - மேகத்தை. மென்கோதைஊறு யுடைய தலைவி. மதிபம் கவகையுடைய உலை ஆகும்; கங்கு - பக்கம். மாலை அனல; “அழல்போலுமாலைக்கு” (குறள், ௧௨௨௮.) அதனமேலுள்ள மெழுகா யிற்று என் அங்கம். குல்லை மால் அபன் - திருத்தழாயையணிந்த திருமாலும் பிரமணும்; குல்லை: தொகுத்தல்விதாரம். ஒர் - உணருகின்ற. மயக்கத்தைக் குலைக்கின்ற மலர்மாலையை நம்பர் எக்காலம் அருள்வர். கண்பிசைந்து அழுவான்; “கண்பிசைத் தொருசே யின்னுங் கலுழிநும்” பிரபு. கைலாசகதி. ௩.

இது பாங்கிகூற்று.

70. கண்ணிக் கரும்புயர் மால்வரை தோன்சொன்ன கைகொங்கைவேற்
கண்ணிக் கரும்புய மார்மெலி யார்கம மூந்துளவக்
கண்ணிக் கரும்புய லோர்பாகர் கூழைக் கமலவயற்
கண்ணிக் கரும்புய நோக்காது சோல்வெங் கார்முங்கிலே.

(து-உரை.) கண் - ஈனுக்களையுடைய மூம்சில்; ஆகுபெயர்; வரையென் பது போல. இக்கு - கரும்பு. வரை - மலை; கண் - தோள்; இக்கு - சொல்; மூம்சையரும்பு நகை; மால்வரை கொங்கை; நிரணிறை. வேற்கண்ணிக்கு - வேல்போன்ற கண்ணையுடைய தலைவிக்கு. ஆர் புயம் மெலியார், துள வக்கண்ணியையுடைய கரும்புயல் - திருமால். கரும்புயலோர் பாகர் - சங்கர நாராயணர். கண்ணி - ஈறுவாய்க்கால்; “தெற்கு தலைக்கணி வாய்க்கால் பெரு குந் திருமயிலை” (திருமயிலைத்திரிபந்தாதி, அள.) கண்ணியையுடைய வயவீந் றோன்றிய கரும்பு - தலைவி. உய்ய - பிழைக்கும்படி. உய்ய என்பது நோக் காத என்னும் எதிர்மறையினையெச்சத்தின் மூதனிலையோடு முடிந்தது.

கார்முகிலே! சோல்.

தலைவன் மேகத்தொடு கூறல்.

பி-ம். ‘கார்முகமே’

71. காரம் கடுக்க மயிலாடுங் கூழைக் கடவுளந்த
காரம் கடுக்க வளர்கோதை பாகனென் காமவெவ்வி
காரம் கடுக்க மொழிநெஞ்ச மேவெங் கணைபடுபுண்
காரம் கடுக்க யமவாதையுற்றிடுங்காலத்திலே.

(து-உரை.) கார் அங்கு அடுக்க; அடுக்க - அடித்தலால். அந்தாரம் கடுக்க - இருளைக் கோபித்தற்கு. என் - என்பாயாக. காம வெவ்வி காரங்கள் துக்கம் ஒழி நெஞ்சமே! கணைபடுபுண்ணில் செருகும் காரச்சீலையை, கடுக்க - ஒப்ப. யமவாதையுற்றிடுங்காலத்தில்.

நெஞ்சமே! யமவாதையுற்றிடுங்காலத்தில் கூழைக்கடவுள் பாகனென்பாய்; காமவிகாரங்களையும் துக்கத்தையும் ஒழி.

72. காலங் கனலந் தாநில மானவர் கண்ணின்மணி
காலங் கனலந் கழனியி ராசைக்கங் காளர்க்குந்
காலங் கனலம் புலிதூந் தாவிநல் காநிருந்தக்
காலங் கனலம் பெறவரைந் தேகிழி கைக்கொள்வனே.

(து-உரை.) கால் - காற்று. அம் - நீர். கனல் - தீ. அந்தாம் - ஆகா யம்; பஞ்சபூதமாக உள்ளவர். கண்ணில் - கணுக்களில். மணி கால் - முத்துக் களைக் கக்குகின்ற. அம் கன்னல் - அழகிய கரும்புகளையுடைய, கழனி - வயல். கங்குந்கால் அங்கு - இரவினிடத்தே. அம்புலி அனலைத் தூந்த, ஆவி - என் உயிராகிய தலைவியை, கங்காளர் ஆவியை நல்காநிருந்தக்கால், அங்கம் நலம்

பெற வரைந்த - தலைவியின் உருவத்தை அழகு அமைய எழுதி. கிழி கைக் கொள்வன்; கிழி - படம். மடலேறுவேனென்றபடி.

கூழைக்கங்காளர் திருவருளால் தலைவியைப் பெறேறையின் மடலேறுவேனென்பது கருத்து.

இது மடலேறுதலைத் தலைவன் தன்மேல்வைத்துச் சாற்றல்.

73. கைக்கய மன்றுரி தென்கூழைச் சங்கர காபத்துத்தி
கைக்கய மன்று னாடிக்கும் பிரானென்று கைதொழுமேற்
கைக்கய மன்றொடர் காலமெக் காலமக் காலமருள்
கைக்கய மன்று மனமே யொழியும் கருக்குழியே.

(கு-உரை.) கயம் - யானையை. அன்று உரித்த. கா - காத்தருள்க. பத்துத் திகைக்கு ஐய; திகை - திசை; ஐய - தலைவனே. பிரான் - பிரானே. தொழு - தொழுவாயாக. மேல் - பின்பு. கைக்க - வெறுக்க. யமன்தொடர் காலம் எக் காலமோ அக்காலத்தில். அருன்கைக்கு - அவர் அருள்செய்வதற்கு. ஐயம் அன்று - சந்தேகம் இல்லை; அன்றென்பது இன்றென்னும் பொருளில் வந்தது.

மனமே, தொழு; அருன்கைக்கு ஐயமின்று; கருக்குழி ஒழியும்.

74. கருந்தா ரணிசூழல் பங்காளர் கூழைக்கங் காளர்பொன்ன
கருந்தா ரணியு மயனு முராரியுங் காண்பரியார்
கருந்தா ரணிமதற் காய்த்தோ ரிளங்கனி வண்டுகணு
கருந்தா ரணியலென் கைத்தா மரைவாக் காண்கிலனே.

(கு-உரை.) தாரணிகருஞ்சூழல் - உமாதேவியார். பொன்னகரும் - பொன்னுலகத்திலுள்ளவரும். தாரணியும் - பூமியிலுள்ளவர்களும்; இவை இடவாகு பெயர்கள். கரு தார் அணி - பெரிய கொடிப்படையையுடைய; கருமை - பெருமை; தார் - கொடிப்படை; அணி - படைவகுப்பு; “ஒன்னர், தாரணி தானவஞ்செய்தான்” (திருவாங்கத்தந்தாதி, இ.) வண்டு கன்னை துகருகின்ற. தார் - பூ; அணியல் - மாலை. காய்த்தாது அணியல் வாக்காண்கிலனென இயைக்க.

இது தலைவிகுற்ற.

75. காணப் பதஞ்சலி யாடிய கூழைக் கடவுட்கஞ்ச
நாணப் பதஞ்சலி செய்வலென் றோடி நடந்ததெல்லாம்
வீணப் பதஞ்சலி லிகலா முனக்கவர் மீதுமையல்
பூணப் பதஞ்சலி யாநின்ற தென்னினிப் பூங்கொடியே.

(கு-உரை.) பதஞ்சலி காண ஆடிய, கடவுட்டு, அஞ்சம் காண - அன் னப்பறவை காணும்படி. பத்து அஞ்சலி செய்வவென்ற; பத்து-தொகுத்தல் விகாரம்; “பதஞ்சலி யாதரைக் காசுக் கொடார்” (திருவோகையமகவந்தாதி, ௧௬) காண நடந்ததெல்லாமென இயைக்க. அப்பது - அம்புகளும்; அது பகுதிப் பொருள் விருதி. அஞ்ச அல் - அஞ்சப்படுகின்ற இருளும். அஞ்ச அப்பு - ஐந்து அம்புகளுமாம். உணக்கு இசலாம்; இதல் - பகை. அவர் மீது மையல் பூண் - அவர்மீது மயக்கம் பூணுதலால். பதம் சலியாநின்றது. ஏன் - இதற்குக் காரணம் யாது? இனி - இப்பொழுது. ஒடி நடந்ததெல்லாமென்றதனாற் பதம் சலித்தல் பெறப்பட்டது.

முன்னர் அஞ்சலிசெய்யப்போனது பயனற்றசெயல்; மீண்டும் போதற்கு முயல்கின்றது யாது என்பது கருத்து.

பூங்கொடியே! பதஞ்சலியாநின்றது என்.

இது பாங்கிகூற்று.

76. பூங்குழு காரஞ் சொலிகுழை கம்பர்பொற் றுளின்மலர்
ஆங்குழு காரஞ் செல்லார் சிலம்பினி னன்கைவளை
நீங்குழு காரவிந் தஞ்சந் தாக நினைத்துமனம்
ஏங்குழு கார விசைத்தீ வினைக்கு மிளங்குயிலே.

(கு-உரை.) கழுகு - பாக்குமரம். ஆரம் - முத்துக்களை; முத்துப்பிறக் கும் இடங்களிற் கழுகும் ஒன்று. மலரையும்; ஆம் கம் - மேன்மேலும் உறு தின்ற தீர்த்தத்தையும். பொற்றாளில் உகாத சிறியவர்களுடைய. அகம் - மனத் தில். நின் அங்கைவளை நீங்க. முக அரவிந்தம் - முகமாகிய தாமரைப்பூ. மனம் ஏங்க - உன்னுடைய மனமானது ஏங்க. முகாவிசை - முழக்கத்தை யுடைய இராகம்; முகரம் - முழக்கம்; நீட்டல் விகாரம்; முகாரிராகத்தையே முகாரமென்றாரென்றலுமாம். இசையாகிய தீயைக் குயில் வினைக்கும்.

இது பாங்கிகூற்று.

77. குயிலாய மாமனை யுள்ளிருந் தாவினையக் கொள்ளுகொள்ள
அயிலாய மாமனை யப்பனை வாடுவென் றழைப்பதுபார்
கயிலாய மாமனை யன்றடுங் கூழைக் கடவுளுவ
மயிலாய மாமனை யாவுடை மாதிடம் வைத்தவனே.

(கு-உரை.) குயில் ஆயம் - குயிற்கூட்டங்கள். மாமனையுள் - மாமா மாகிய வீட்டு ஹள்ளே. அயில் ஆய - கூர்மையையுடையவனாகிய. மா மன் -

வண்டுகள் தங்கப்பெற்ற. ஐ அப்பனை - ஐந்து மலர்ப்பாணங்களையுடைய மன்மதனை. அயிலாய அம்பென்க, குயிலாயம் அழைப்பது பார்; “சூர மாஞ் குயிற் சின்னங்கள் காமத் துரைவந் தான்றுரை வந்தானென் னூத” (திருக்குறறு லக்குறறுவந்தி, சக) கயிலாயு: விளி. மாமனை - தக்கனை. கடவுள்: வ்ளி. உவமை இல்லாய் - உவமையில்லாதவனே. அம்மா மன்னை - அழகிய திருமகளின் தலைவராகிய திருமலை. ஆவுடைமாத - ஆவடைய நாயகி.

கயிலாய! கடவுள்! வைத்தவனே! குயிலாயம் மன்மதனை அழைப்பது பார்.

இது பாங்கிஉற்ற.

78. வையக மத்தனை யுந்தனி யாள வரினுமவை
பொய்யக மத்தனை யானனை கூழைப் பொருப்புலில்லி
துய்யக மத்தனை சிறறிடை பாகன் துணைப்பதமா
மெய்யக மத்தனை யோர்க்கு மதேபன்றி வேறில்லைபே.

(து-உரை.) வையகம் அத்தனையும் - உலகம் முழுவதையும். அவை - அச் செல்வங்கள், பொய்ய-பொய்மைபாக உள்ளன கம் அத்தன்-கபாலத்தை அணிந்த திருக்கரத்தை யுடையார். பொருப்புலில்லி - மேருவில்லையுடையார். துய்ய கமத்தன்; கம- கிறைவு, ஐ - தலைவன். மெய் அகம் அத்தம் - மெய்மை யையுடைய இடமே பொருள். னைவோர்க்கும் - னைந்திருக்கும் வறிஞர்களுக்கும்; உம்மை இறந்தது தழுவியது. அதே அன்றி - அந்தச் செல்வமே அல்லாமல்.

செல்வர்க்கும் வறிஞர்க்கும் அவருடைய திருவடிகளே உண்மையிடமான பொருளென்பது கருத்து.

பி-ம். ‘தனியாள வரினுமத’

79. இல்லை யரும்பவ மெந்ததென் கூழை யிறைடனம்
அல்லை யரும்பவ னுலமுண் டோனருட் சோதியென்று
சொல்லி யரும்ப வசமழி யாமுனந் தோகையரை
முல்லை யரும்பவர் மூலென் றோடி முயங்குநெஞ்சே.

(து-உரை.) அரும்பவம் இல்லை, நடனத்தை அகலில் அயரும் பவன். என்றசொல். ஐ அரும்ப - கோழை கண்டத்தில் தோன்ற. அ மதோகையரை சோக்கியென ஒரு சொல் வருவிக்க. அவர் மூரல் முல்லையரும்பென்ற. ஐ அரும்ப வசம் அழியாமுன்: “ஐய மருந்தியக் கங்குற காடு னாரவர்க்கன்பாய, ஐய மருந்தியும் வாழ்மின்கண் மேலுமக் காணந்தமே” (திருவரங்குந்தந்தாதி, கக).

சொஞ்சே! வசமழியாமுன்னே சொல்; சொன்னாற் பிறப்பு இல்லை.

80. முயலக னாக முரியநின் றாடி முதுபலிதேர்
செயலக னாக முனிச்சுளித தேய்சந்தா சேகரனே
இயலக னாக வனமென வாழ மிறைவாவென்றே
மயலக னாக நிகமாதர் மீதின மடநெஞ்சமே.

(கு-உரை.) முயலகனுடைய ஆரமானது முரியும்படி; முரிய - கெளரிய. ஆடி: விளி. செயல - செயலையுடையாய். கல் நாகம் முன் - கல் லானைக்கு முன்பு. இக்குஅளித்தோய் - கரும்பைக் கொடுத்தவனே. இயல் அகம் - இலக்கணம் பொருத்திய வீடு. நாகவனம் - புன்னாவனம். நாகவனம் இயலகமென வாழும் இறைவ: "வாசமென ராசை வந்த வருட்கடலே" (உஅ) என்றார் முன்னும். என்ற - என்ற சொல்லி. மயல் அகல்.

ஓஞ்சே! ஆடி, செயல, அளித்தோய், சந்தாசேகரனே, இறைவ என்று சொல்லி மாதர்மீதுள்ள மயலை அகல்.

81. மடங்கலை வாரண மாய்ப்பது போல மதர்விழியீர்
துடங்கலை வாய்த்த மருங்குலை மாய்க்கு துமதுமுலைத்
தடங்கலை வாரிலலை யெலுயிர் கொண்டெவர் தாமிருப்பார்
முடங்கலை வாரிநஞ் சண்டோர்தென் கூழை முகில்வரைக்கே.

(கு-உரை.) மடங்கலை - சிங்கத்தை. வாரணம் - யானை. சிங்கத்தை யானை மாய்ப்பதுபோல: இல்பொருளுவமை. துடங்கலை - அசைநிலை. மருங்குலை - இடையை. மாய்க்கும் - தேயச்செய்கின்ற. முலைத்தடம் - கொங்கை; எழுவாய். கலைவார் இலையேல் - கலையாலாகிய கச்ச இல்லையாயின். எவர் உயிர் கொண்டிருப்பார். முடங்கு அலை - வளைந்த அலைகளையுடைய.

இது, துலோத்துங்கசோழன்கோவையிலுள்ள "மட்டார் குழலி" (கடு) என்னும் செய்யுளையும், "உருகுவாருயிர் படுபடாமுலையுழறமேலுலகிறமெனத், திருவார்முடி வ்விவிடாதவர் திறமினோகடை திறமினோ" (பு பரணி, ௩.௨) என்பதையும் போன்றது.

இது தலைவன் தலைவியைப் புகழ்தல்.

- 82 வரைக்கே கயமொரு பங்காளர் கூழை வரதர்வெற்பில்
இரைக்கே கயந்தி போங்குரு கேயன் நிறைவாச்சொன்ன.
உரைக்கே கயமுமென் செய்தியெல் லாமங் குரைத்தருளித்
தரைக்கே கயமனைச் சந்தோ தயமன்றித் தானிலையே.

(கு-உரை.) கேசயம் - மயில்; இங்கே உமாதேவியார். இரைக்கு - இரைபத்தேடிப்பதற்கு. கயம் - குளம். குருகே - ஈர்நாயே. அன்று - கண்டகாலத்தில். இறைவர் - தலைவர். ஏகு - ஏகுவாயாக. அயரும் என் செய்தியெல்லாம் உரைத்தருள். இத்தரைக்கு - இத்தரையை மாய்த்தற்கு; ஏக யமன் - ஒற்றை யமன்; ஏகம் - ஒன்று; அத்தச்சந்த்ரோதயமே யமன்.

இது நாரைவிறுது.

83. தானவ ரப்புரங் காயந்தவர் கூழைபிற் சங்கரர்மால்
ஆனவ ரப்புரங் காட்டிய வேளுடற் கங்கியிட்டோர்
ஞானவ ரப்புரம் பெற்றடி போற்றுநற் றொண்டர் தம்மை
மானவ ரப்புரங் தென்னையங் கள மதிப்பதென்றே.

(கு-உரை.) தானவர் - அசுரருடைய. புரம் - புரங்களை. மால் ஆனவர் - திருமாலாகிய இடபந்தையுடையவர்; ஆன் - இடபம். அப்பு உரம் - அம்பின் உரத்தை. உடற்கு உடலை வேகும்படிசெய்தற்கு. அங்கி - நெருப்பை. அங்கி - சட்டையென்று பொருள்கொண்டால், உடலுக்கு அங்கியிட்டோரென்னும் ஒருநயம் தோற்றுகின்றது. ஞானவரப்பு - ஞானமாகிய வரம்பு. உரம் - வலி. மான - ஒப்ப. வர - தம்பால் அடியேன் வர.

காயந்தவர், சங்கரர், அங்கிஇட்டோர் என்னை ஆனமதிப்பது என்று.

84. மதியா தவனிநு கண்ணாகும் கூழை வாதர்வெற்பில்
விதியா தவனிநைற் தோர்க்கும் விதித்தவெங் கூற்றெனவே
உதியா தவனிகை யெங்கே யுதித்த துறையுமிவர்
பதியா தவனிகொல் லோவிசும் போவென் பகர்கின்றதே.

(கு-உரை.) மதி ஆதவன் - சந்திரனும் சூரியனும். விதி - பிரமணவன். ஆ - ஐயோ. தவம் நிறைந்தோர்க்கும் விதித்த. வெங்கூற்றெனவே உதியாத வனிகை - யமனென ஆன்வடிவங்கொண்டு தோன்றாத வனிகை; விதித்த வனிகை; உதியாத வனிகை; கூற்றெனத் தோற்றவில்லையாயினும் செயலால் அவனை ஒப்பானென்பது கருத்து; “பல்லுபிற் பருகும் பருவாய்க் கூற்றம், ஆன்மையிற் பிரித்தது னருந்தொழி பிரியாது.....பெண்ணையிற் பிரியும் பெற்றி” (சிலப்பதிகாரம், ஐ: ௨௧௧-௨௩.) என் பகர்கின்றது - என்ன சொல்வது.

நினை கைக்கினை. துறை ஐயம்.

85. பகலவ னங்கண் பறித்தோர்தென் கூழைப் பரமர்விலவேன்
இகலவ னங்க னெனவிழித் தோர்வெற்பி லெண்ணையன்பர்
அகலவ னங்க யரும்படி. சேரு மவசமெல்லாம்
புகலவ னங்க ளிலையோ வவர்முனம் பூவையபோ.

(கு-உரை.) பகலவன் - பகனென்னும் சூரியனுடைய; "பகன்றாமரைக் கண் கொடக் கடந்தோன்" (திருச்சீர்த். கஅச). அநங்கனென - உடம்பில்லாதவ னாக. அன்பர் அகல. அவ் - இருளும். நங்கு - பழிமொழியும்; "நங்கஞ்சர் திருவடிவுளை" (ஸ்ரீமீனாட்சி சுந்தரம்பிராணையவிகார வாக்கு; "தங்கஞ்சார்.") அயரும்படி - யான் தன்பமுறும்படி. சேரும் - சேர்தலால் உண்டாகிய. அவர் முன்னம் புகல - அவர் முன்னே தூதாகச் சென்று சொல்லுவதற்கு. அனங்கன் - அன்னப் பறவைகள்.

இது தலைவிகுற்று.

பீ-ம். 'அகல வனங்கசரம்படி சோரும்'

86. பூவைய மாதவன் றேறிபொற் பாதர்பைம் புண்ணவனத்
தேவைய மாத ரிடவுகற் தோர்தென் னிராசைவெற்பிற்
பாவைய மாதனு வில்லைவெம் போர்செய் பகழியில்லை
மாவைய மாதழை யாலீவர் தாமெய்த வாறுகன்றே.

(கு-உரை.) பூவையம் - பூமியாகியவையும்; இருபெய சொட்டு; பூ பொலிவுமாம். புண்ணவனத்தேவு; தேவு - தெய்வம். ஐயம் - பிட்சையை. மாதர் ஐயம் இட உகந்தோரது வெற்பில். பாவை - பாவையே; அம்மா - வியப் பிடைச்சொல். தனு இல்லை; தனு - வில். பகழி - பாணம். மாவை - விலங்கு களே. அ மா தழையால் - அத்தப் பெரிய தழையினாலே.

பாங்கி தலைவனை நகுதல்.

87. வாகைக் கணைகொடு வந்தோனை வெல்வா ராசையெந்தாய்
தோகைக் கணைகொடுங் கைபா வயருந் துயாமெல்லாம்
போகைக் கணைகொடு செவ்விற முல்லது பூங்கடுக்கை
நகைக் கணைகொடுங் காம விகார மெளிதல்லவே.

(கு-உரை.) வாகை - பிறரை வென்ற வெற்றியையுடைய; "வென்றிக் களிற்றை விரிதாரவன் வென்றவாறும்" (கீவக. கச) என்பதன் உரையைப் பார்க்க. வந்தோனை - வந்த மன்மதனை. தோகைக்கு - தலைவிக் கு. கொடுங் கையே அணையாக அயருதற்குக் காரணமாகிய. போகைக்கு அணையரயாக. செவ்விறழைக்கொடு. கடுக்கை நகைக்கு அண் - கொன்றைமாலையே அருளிச் செய்தலுக்கு வருவாயாக. நை - நைதற்குக்காரணமான. அல்ல வென்பது ஒருமைக்கும் வரும்.

இது பாங்கிகுற்று.

88. அல்லி யமருங் கமலம்பெய் யோனன்றி யார்திறந்தார்
கொல்லி யமருங் கடலாக வேபொருங் கூன்கருப்பு
வில்லி யமருந் தொலையவர் தீரிந்த வெவ்விருளில்
வல்லி யமரு மொருபாகர் கூழை வரையணங்கே.

(து-உரை.) அல்லி - அகவிதழ். கமலத்தை பெய்யோனன்றி யார் திறந்தார். அருங்கடல் கொல் இயம் ஆக; இயம் - வாத்தியம். கூன்கருப்பு வில்லி - மண்மதனது. இருளில் வந்தீர். வல்லி அமரும் - உமாதேவியார் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும்.

“காமரை வென்ற கண்ணேன்” (நிருக்கீர்த். ௧௧௪) என்ற செய்யுளைப் பின்பற்றிவந்தது இச்செய்யுள்.

இரவுக்குறிகண் தலைமகளைத் திருமகனாகப் பாவித்தத் தலைவன்கூறியது.

89. அணங்கா சேபொரு மாமத யானை யதனையொரு
கணங்கா சேல்கரந் தென்னயின் னுர்பொற் கலைகூலியும்
வணங்கா சேகரத் தேற்றா ருமைவகை யாற்றமும்பு
பணங்கா சேதனர்க் கெய்தார்தென கூழைப் பணிவரைக்கே.

(து-உரை.) யானையதனை - கொங்கையாகிய யானையை. ஒரு தனம் - ஒரு கண்ணேரம். கர - மறைத்துக்கொள்வாயாக. சேல் கரந்து ஏனை - கண்ணியமீனைக் கரத்தலால் வரும் பிரயோசனம் யாது. மின்னார் - தாநகாவனத்து முனிவருடைய மனைவிமார். கரசேகரத்து - கையிலுள்ள பிரமன் தலையில். ரற்றார் - இரந்தவர். தழும்பு பண்அங்கர் - தழும்புபண்ணிய உறப்பை உடையார். அசேதனர்க்கு எய்தார்.

யானையதனைக் கர; சேல் கரந்தென்ன: “தொடலைதைஇய மடவான் மகனே, கண்ணிலும் கதவின் முலையே” ஐய்த்துறுநாறு, ௩௬௧.

இது நாணிக்கண்புதைத்தல்.

90. பனியாழி யங்கண் பவளச்செவ் வாய்முத்தின் பக்தினை
இனியாழி யன்மொழி மினனாக் கிரங்கல மேத்தரிசு தத்
தனியாழி யன்றருள் கூழைப் பிரான நட சாகாத்நிற
குனியாழி யம படர்க்குமஞ் சேனமருள் கூர்நெஞ்சமே.

(து-உரை.) ஆழி - கடல். இன்யாழ் இயல்மொழி. கண்ணையும், வாயையும், நகையையும், மொழியையும் உடைய மினனாக்கு இரங்கலம். ஏதது

அரிக்கு, தனிஆழி - ஒப்பில்லாத சக்கரத்தை. அருட் சாகரத்தில் - கருணைக் கடலில். குனி - ஆடுவாயாக. ஆழ் - ஆழ்வாயாக. அருட்சாகரத்திற் குனி; ஆழ். இயம்படருக்கும் அஞ்சேல்.

பி-ம். 'இரங்கலமே யரிக்கு'

91. கூரத் திரவிழி மேன்முத்தும் பொன்னுங் கொழிக்குமென்றால்
ஆரத் திரவிய மாசைகொள் வாரம் புலியையந்தி
நோத் திரவியென நெண்ணார் மருங்கை நெருங்குதன
பாரத் திரவிர் சடையாளர் கூழைப் பதியன்பரே.

(கு-உரை.) கூர் அந்திர விழிமேல் - கூர்த்த அத்திரம்போன்ற கண்களில். முத்தும் பொன்னும் கொழிக்கு மென்றால்; முத்து - கண்ணீர்த்துளி; பொன் - பசுலை; "ஆய்மல ருண்கட் பசுலை" (அகநானூறு, 91௨:௧௪); "கண்பசுலை பூத்த சாமம்" (சீவகசிந்தாமணி, ௨௩௬.) அத் திரவியத்தின்கண் ஆசை கொள்வார் ஆர்; அத்திரவியம்; அ; நெஞ்சறிகட்டு. அம்புலியை - சந்திரனை. அந்திரோர்த்த இரவியென்ற எண்ணார் கூழைப்பதியன்பர். மருங்கை நெருங்கு தனபாரத்தி - தனபாரத்தையுடைய பாங்கிமார்களே.

இச்சமயத்தில், நீர் பொருள்தேடப் பிரிந்துசெல்லுதல் பொருந்தாதென்பது கருத்து.

"வானக்கடிமதிற்றில்லை" (திருச்சீழ், ௩௩௫) என்னும் செய்யுளைப் பின்பற்றி வந்தது இது.

இது தலைமகன் பொருள்வழிற் பிரியக்கருதியவழிப் பாங்கி தோழிமார்களை கோகதிக கூறியது.

92. அன்பரி வைத்த சாணா விர்த நயன்சிரத்தை
முன்பரி வைத்தனி வாளுகி ரோன்சமண் முற்றமுற
என்பரி வைத்தன வாக்கிதன் தத்தை யிராசைவெற்பா
நின்பரி வைத்தனர் நீயே யவட்கு நிகழ்த்துகவே.

(கு உரை.) அரி அன்புவைத்த. முன்பு அரி - முன்னமே அரித்த. வை தனி வான் உவர் - கூர்மையையுடைய ஒப்பற்ற வான்போன்ற நகம். என்பை. அரிவைத்தன ஆக்டி - பெண்ணின்வடிவமாக்கிண திருஞானசம்பந்த முாத்திராயனாருடைய. வெற்பா - தலைவனே. நின்பரிவை - உன் வருத் தத்தை. தளர் நீயே - தளர்வுற்றிருக்கும் நீயே. நின்பரிவை நீயே நிகழ்த்துக.

இது, பாங்கி நின்குறை நீயே சென்றுரை யென்றல்.

93. நிகரலை யஞ்சிலை வாணுதற் கென்னுமன் டெனமயக்கம்
தகரலை யறண் மருங்குன்மின் னூர்க் குத் தணியுங்கொலோ
பகரலை யம்பை யணைகொண்ட மால்பணி யும்பத்தார்
மகரா லையவிட முண்டோர்தென் கூழை வாதருக்கே.

(து-உரை.) ஆலை அஞ்சிலை - கரும்பாகிய அழகிய வில். வாணுதற்குச் சிலைநீர் என்னும் அன்னே. தகரால் - ஆட்டினால். ஐயம் - சந்தேகம். மின் னூர்க்குத் தகரால் மயக்கற் தணியுங்கொல்லோ. ஆலை - ஆலிலையை. அம்பை - நீரையுடைய கடலை. அணை - பாயல். மகராலைய விடம் - கடலிற்றோன்றிய விடத்தை. வாதருக்குப் பகர்.

இது, வெறியெடுத்தவழிப் பாங்கி செவிலித்தாயையோக்கி அறத்தொடு நிற்றல்.

பே-ம். 'என்னுமின்னே'

94. வார்த்தரு வார்தென் வராசை யீசர் வயங்கியசிக்
தார்த்தரு வாவுரி யாடையர் மாமலைத் தொகைபங்கர்
நிர்த்தரு வாயுரு வாயெங்கு நின்றரு ணின்மலரொண்
கார்த்தரு வாவென்று லோபரை யேத்துங் கருத்தறவே.

(து-உரை.) சித்தாரம் - யானையை. தருவாக உரித்த - மரத்தின்தோலை உரிப்பதுபோல உரித்த. நிர்த்த - நிரம்பி. அருவாய் உருவாய் நின்றருள் நின்மலர். தரு ஆ வென்று - கற்பகமே, காமதேனுவே யென்று; தரு கற்பக மென்னும் பொருளதாய்நின்றது; "தருக்காவலா" (திருவாரங்கத்தந்தி, க); "ஒதிலை வேலை வளர்ப்பாய் தருவை யொடித்தெறிந்தே" பழமலையந்தாதி, ௪.

வராசையீசர், ஏத்தும் கருத்தற வார்த்தருவார்; அவரை ஏத்துக்கொன்ற படி. இது வீர்பூட்டுப்பொருள்கோள்.

பே-ம். 'ஆடையர் பச்சைக் கவுரிபங்கர்'

95. அறந்திருந் தாநின்ற ராசையெந் தாயணங் கென்வயிற்றிற்
பிறந்திருந் தாளன்று தொட்டுயர் வானிற் பிறந்தநிலா
நிறந்திருந் தார்புரங் காய்ந்த நகையென்று நின்றதுண்ணை
மறந்திருந் தாதனை பூங்கொன்றை யொன்று மறந்திலனே.

(கு-உரை.) அறம் - தருமம், அணங்கு - தலைவி. இருந்தான் - கவலை யின்றி வளர்த்துகொண்டிருந்தான். அன்றுதொட்டு - தேவரீரைக்கண்ட அன்று தொட்டு; அன்று - நெஞ்சறிகூட்டு. திருந்தார் - பகைவருடைய. நிலாவின் நிறமானது, திருந்தார் புரத்தைக்காய்ந்த நலகயிற் றேனன்றிய நீயைப்போல்வது; "சுந்தரன் றாதன் சமரிலன்று, பொருந்தார் புரத்திட்ட தீப்போன் மதியம் புறப் பட்டதே" (தளிப்பாடல்.) என்று - என்றசொல்லி. தன்னை மறந்து - அவச மாகி. இரு தரது அநோந்த பூக்கொன்றை ஒன்றைமட்டும் மறந்திலன். நற்றாய்க் கும் தனக்கும் உள்ள ஒற்றுமைபற்றி என்வுயிற்றிற் பிறந்திருந்தாறென்றான்.

இது செவிலிகுற்றா,

96. திலக மெழுது நுதல்பாகர் கூழைத் திகம்பார்க்கன்
பிலக மெழுது னுருகேம்வெவ் வேறெய்து மைம்புலனை
விலக மெழுபல மெவ்வாறிக் கோயுமண் விண்முதலாம்
உலக மெழுமென் குயிழியென் பாரறி யுள்ளவரோ.

(கு-உரை.) திகம்பார்க்கு அன்பில் மெழுதினஅகம் உருகேம். வெவ் வேறு எய்தும் கிம்புலனை விலகம்; விலகம் - நீங்கமாட்டேம். எழுபவும் - எழு ள்கைப்பிறவி. இங்கு எவ்வாறு ஓயும், உலகு அம் எழு மென்குயிழி என்பார்.

97. உள்ள முருக லொழியாத பாவிபுள் எத்திலுள்ள
கள்ள முருக வருள்வதென் றோசெவ் கமலமுதை
விள்ள முருகல் கூழைப் பிரான்விண்ணு ளோர்கள்சிறை
தள்ள முருகனை யின்றே யருள்செவ சங்கரனே.

(கு-உரை.) உருக ஒழியாத - உருகுதற்கு நேரமில்லாத. கள்ளம் முருக - கபடம் கெட; இது முருங்க என்பதன் விகாரம்போலும். முருகு அலர் - மணம் பரக்கின்ற. சிறை தன்ன - சிறையை நீக்க.

விசைக்கரனே! அருள்வதென்றே.

98. சங்கர நாரணர் தென்வா ராசைத் தனக்குழைவெண்
சங்கர நாரண நம்பாண்மின் னார்க்குத் தனித்திருநெஞ்
சங்கர நாரண வேளெரித் தோர்க்கு வேதபிர
சங்கர நாரணம் கோர்பாக ரென்றஞ் சலித்தெண்ணுமே.

(கு-உரை.) வெண்சங்கைக் குழையாக உடைய அரணர். நம்பால் அண்ண. ஈனவேள் - போரைச் செய்யும் மன்மதனை. வேதபிரசங்கர்: "விப் பிர சங்கம் தமிழ்வாணர் சங்கம் விளங்குறுதல், விப்பிரசங்கம்" (திருக்குறற்றுல யமக வந்தாதி.) அ நார் அணங்கு - அழகிய அன்பையுடைய உமாதேவியார். நெஞ்சம் கரம் நா - நெஞ்சமே, கரமே, நாவே. எரித்தோர், பிரசங்கர், பாகர் என்று துதித்து அஞ்சலித்த எண்ணுங்கள்; இஃது எதிரிநாளினை.

99. எய்தனந் தீவிட மானவர் மரமல ரேசன்சென்னி

...
...
...

(சூ-உரை.) எய்து அனம் தீவிடம் ஆனவர் - எய்திய அன்னத்தை விட
நாகப் பெற்றவர்; மலரேசன் - பிரம்மன்;

100.

...
...
...
...

செய்ப்புள் முதற்குறிப்பகராதி.

[எண் - பக்க எண்.]

ஆஞ்சமுனைய	18	காணப்பதஞ்சலி	32	பகலவனங்கண்	37
அணங்கரசே	38	காணாதிருவாடிமுடி	27	படுத்திருக்குந்தளிப்ப	9
அரும்பாதகஞ்	5	காமனம்பாலீடர்	29	புனியாழியங்கண்	38
அல்லியமருக	38	காயத்தகன்	24	பாதாமித்த	15
அளித்தடங்காலி	23	காரங்கடுக்க	31	பார்த்த	1
அற்புதவந்தரி	26	காலங்கனலந்தர	31	பானலங்கண்ணி	4
அறந்திருந்தா	40	குயிலாயமாணை	33	பேடிக்கும்பிடி	7
அறுகாரவணி	11	குருக்குங்கலாமிதி	14	புணச்சாரகார்	16
அன்பரிவைத்த	39	குழுகரிமாசல	3	பூங்குழகாரஞ்சொரி	33
ஆலிக்குமாவியனைய	3	கூடத்திரவிழி	39	பூவையமாதவன்	37
இவெந்தி	21	கேளரவாசனன்	12	பேற்றத்திலகவுலா	27
இயலருகாவண்ம்	28	கைக்கயமன்றரி	32	பொரவியந்தரனெலி	12
இல்லையரும்பவம்	34	கொடுங்கலியானை	20	பொருத்தந்தி	14
இழையாவையம்	25	கொழுந்தாமதிக்	12	பொனகனஞ்சு	8
இளமேதென்றலை	5	சங்கரநாரணர்	41	மலகைக்குவாம	23
இன்றேனையதமிழ்	9	சுரராசையால்	10	மடங்கலைவாரண	35
உணர்க்கடங்காது	2	செய்யவம்போருக	10	மதயாதவனிரு	36
உள்ளமுருக	41	சேரர்வருமந்த	20	மயங்கத்திராதல	19
எதிராடியங்கயிலான்	26	ஞானவரராசை (காப்பு)	1	மாதையம்பர	11
எய்தனந்திலிட	42	நகரம்புனருழல்	14	மாலைபிரவண்ப	17
ஏற்றினனாக	19	தஞ்சமலரிக்க	2	முயலகனஞ்சுமரிய	35
ஐயானனத்தன்	8	தவமணிமாலொழி	25	முன்னிலக்கேசன்	7
ஓழியாயிரங்கலை	22	தானவரப்புரம்	36	மெக்லியராக	8
கங்குலமலைபனைய	30	திலகமெழுதுததல்	41	மேகத்தனவருழல்	18
கடர்த்தன்	30	நென்மலையதமிழ்	16	மேலியகக்கை	18
கடவாரண	13	தேனுகரக்குவிர்	2	வந்திக்கமலம்	22
கண்டலம்போதிரன்	29	தையலருத்தளிர்	24	வார்த்தருவார்	40
கண்ணிக்கரும்புயர்	30	தேட்டரும்பலபிணி	17	வரைக்கேகய	35
கருந்தாரணிகுழல்	32	தொடிகைக்குகீக்கும்	6	வன்னிகரத்தை	28
கருமங்கலெடுநரி	29	நடாமறுகுலை	26	வாகைக்கண்ணி	37
கலங்குதலைச்செய்	4	நிகராவையஞ்சிலை	40	வீத்துருமத்தனி	9
கற்பகக்காநிழல்	28	சித்தம்பயிலா	20	வேலாவலை	15
கேறையவம்புலி	6	சின்னவாரிதய	24	வெய்யகமத்தனையுந்	34
		நேராயனங்கன்	10		